

GLASNIK

Broj 3, 2011.

reformacije

SHVAĆANJE NAUKE O

Svetinji

Molitveni tjedan, 2. - 11. prosinca 2011.

Isus , Sin Božji: Kristovo Božanstvo 4

Bog u ljudskom tijelu daje više od ljudske snage!

Isus, Sin Čovječji: Kristova ljudska priroda 8

Uistinu naš stariji Brat, ali bez mrlje pokvarenosti

Isus – naš Veliki svećenik 12

On razumije, On zagovara, On čisti

Novi zavjet 16

Pobjeda je moguća sada kad je zakon upisan u našim srcima

Krv u Svetinji nad svetinjama 20

Novozavjetno svetište očišćeno je krvlju samog Božjeg Sina.

Velik Dan pomirenja 24

Sada je vrijeme da priznamo svoje grijeha i pokajemo se za njih.

Gledajući u Isusa 28

U ovom mračnom svijetu naša jedina nada je upirati pogled prema gore i živjeti vjerom.

Shvaćanje Nauke o Svetinji

To je nešto više od teorije, više od samog proučavanja. Slijediti Krista u nebeskoj svetinji nad svetinjama je nešto što se mora osobno iskusiti. To uključuje svakodnevan hod s Kristom. U toku godine koja je na izmaku suočavali smo se s mnogobrojnim teškoćama. Mnogi su doživjeli teške udarce i gubitke koji sa sobom neizbježno donose bol i tugu. Ali milošću Božjom, i zahvaljujući Njegovoj velikoj dobroti, tu smo, još uvijek u zemlji živih. Mnogo je toga zbog čega trebamo biti zahvalni i svoje molitve upućivati prijestolju milosti. Pred svakim od nas stoji mnogo toga što treba učiniti u nadolazećoj 2012. godini, stoga ojačajmo duhom. “Sjedinimo se okupljeni oko Kristovog križa. Krist, raspet na križu Golgote, treba biti središnja tema naših razmišljanja, razgovora i naših najradosnijih osjećaja. Imajmo uvijek na umu svaki blagoslov koji smo primili od Boga, i kad shvatimo Njegovu neizmjernu ljubav, poželjet ćemo sve povjeriti toj ruci koja je zbog nas bila prikovana na križ.” – Put Kristu, 95.

Molimo vas, ne zaboravite dostaviti Molitvene propovjedi svima koji su zbog bilo čega izolirani i usamljeni.

*Subota, 10. prosinca, 2011. bit će dan molitve i posta.

*Nedjelja, 11. prosinca, 2011. dan je zahvalnosti i posebnih priloga za nove misije.

Gospod neka izlije obilje svojih blagoslova na sve one koji Ga traže tijekom ovog vremena posvećenja.

Glavni zapisnik neba

U studiranju knjigovodstva, osnovni princip je obuhvatiti značajne dužnosti o kojima se vodi zapisnik i financijske informacije o vrijednostima povjerenim određenom entitetu – bilo da je to poslovno udruženje, organizacija, vjerska zajednica, obitelj ili bilo tko. Knjigovođa mora održavati precizne, pedantno vođene zapise o svim pojedinostima koje pripadaju dotičnom entitetu, spisak pojedinačno vođen o najvećoj sumi kao i svakoj lipi koja je zabilježena kao dug ili kao kredit. Sve te informacije unose se u glavni zapisnik. Slični zapisi se i o nama isto tako vode pred Stvoriteljem i Gospodarom svemira. U ovom slučaju, u Njegovim očima najveću vrijednost ima ljudska duša stvorena prema Njegovom obličju. U zapisniku koji se vodi pred Njim nalaze se njihova imena i pažljivo bilježi svako njihovo djelo – bilo dobro ili zlo. Njegova je najusrdnija želja da ih učini 100% sigurnima za vječnost, ali On to ne čini bez njihovog potpunog pristanka i povjerenja u Njega. Godine 1879. Gospod je proroku našeg vremena u viziji otkrio strašan prizor izvršenja Njegovog suda. Pred Njegovim prijestoljem okruženim tisućama anđela otvorena je knjiga čiji je naslov bio ispisan zlatnim slovima, koja su izgledala kao proždrući oganj, “Glavni zapisnik neba”. Tu su zapisana imena i dobra djela vjernika.

Zatim je otvorena druga knjiga u kojoj su zapisani grijesi onih koji tvrde da vjeruju u istinu. “Pod općim naslovom ‘sebičnost’ zapisani su svi ostali grijesi. Iznad

svakog stupca u toj knjizi nalazio se poseban naslov pod kojim su pokraj imena bili zapisani manji grijesi.

Pod naslovom ‘lakomstvo’ slijede: laž, krađa, zakidanje, prijevara i škrtost; pod naslovom ‘slavoljublje’ nalaze se oholost i rasipništvo; naslov ‘ljubomora’ stoji iznad pakosti, zavisti i mržnje; a ‘neumjerenost’ se nalazi iznad dugog spiska užasnih zločina, kao što su: pohota, preljub, popuštanje svim čulnim strastima, i tako dalje. Dok sam to promatrala obuzeo me je neopisiv strah i uzviknula sam: “Tko može biti spašen? Tko će se naći opravdan pred Bogom? Čije su haljine bez mrlje? Tko je besprijekoran u očima čistog i svetog Boga?” – IV. Svjed., 365.

Vrlo ozbiljna pitanja

“Dok je Sveti Bog na prijestolju polako okretao stranice Zapisnika i dok se Njegov pogled za trenutak zadržavao na pojedincima, taj pogled je poput ognja koji spaljuje prodirao do dna njihove duše, a u istom trenutku im se svaka riječ i svaki postupak njihovog života pojave pred očima tako jasno kao da su ispisani vatrenim slovima. Obuze ih neopisiv strah i lica im probljede. Njihov izgled kad su se pojavili pred prijestoljem prvo je odavao mir i ravnodušnost, ali kako im se lica sada promijeniše? “Neki su u nebeskim knjigama zapisani kao oni koji ‘zemlji smetaju’. Kad se prodirući pogled Suca zaustavio na takvima, njihovi grijesi nemarnosti i propuštenih prilika jasno su otkriveni.” – IV. Svjed., 366. “Takvi su uzdizali svoje ‘ja’ radeći samo za osobne interese. Nisu se bogatili u Bogu niti

su se odazivali Njegovim zahtjevima. Iako deklarativno sluge Kristove, nisu nijednu dušu priveli Njegovom stadi. “Spomenuta su imena svih koji ispovijedaju istinu. Neki su zaslužili osudu zbog svog nevjerovanja, a drugi zato što su bili lijeni sluge. Najteže odgovornosti i rad u vinogradu Gospodnjem prepuštali su drugima, dok su sebično služili svojim ovozemaljskim interesima.” – IV. Svjed., 367. Kako je na ovo reagirala Gospodnja sluškinja?

“Prizora je potom nestalo, i ja sam se još uvijek nalazila na zemlji, neizrecivo zahvalna što ovaj Božji dan još nije došao i što se još uvijek produžuje dragocjeno vrijeme milosti u kojem se možemo pripremiti za vječnost.” – IV. Svjed., 368.

A što je s nama?

Draga braćo, sestre i prijatelji, koliko je važno da svoj pogled upiremo u nebesku svetinju dok slučajevi svakog pojedinca koji tvrdi da vjeruje još uvijek stoje neriješeni na Božjem sudu? To je pitanje zaista od životnog značaja! Neprijatelj duša ne prestaje u svojim naporima da naše misli odvrti od te stvarnosti. Budimo mudri i odlučni u nastojanju da svoju pažnju usmjerimo na završno zaganje našeg Zastupnika na sudu. Preispitujmo svoje srce tijekom ovog molitvenog tjedna, priznajmo i odbacimo svoje grijeha moleći se Gospodu najusrdnije da se na mjerilima ne nađemo laki!

GLASNIK reformacije
Glasilo Reformnog pokreta
adventista sedmog dana

God. LIX
Broj 3.

Izlazi tri puta godišnje

ISSN 1333-1655

Odgovorni urednik:
Aleksandar Spasovski

Grafička priprema:
Daniel Poropat

Prevela: Tanja Lukić

U GLASNIKU REFORMACIJE
izlaze članci biblijsko-religioznog,
moralno-poučnog i zdravstvenog
sadržaja te izvještaji o misionarskoj
djelatnosti naše crkve širom svijeta.

GLASNIK REFORMACIJE
Ribnička 12, 10000 Zagreb
Tel/faks: (01) 36 34 067
e-mail: info@rpsad.hr

Prema mišljenju Ministarstva kulture
i prosvjete Republike Hrvatske,
Kl. ozn. 612-10/93-01-161,
Ur. broj: 532-03-1/7-93-01,
od 23. veljače 1993., Glasnik Reformacije
ne podliježe plaćanju osnovnog
poreza na promet.

ISUS, Sin Božji:

Kristovo Božanstvo

Tko je Isus i što je učinio za nas?

“U početku bješe riječ, i riječ bješe u Boga, i Bog bješe riječ. Ona bješe u početku u Boga’ (Ivan 1:1,2). Krist, Riječ, jednorodeni Sin Božji bio je jedno s Vječnim Ocem – jedno u prirodi, u karakteru i namjerama – jedino Biće koje je moglo prodrijeti u sve Božje savjete i namjere. ‘Ime će mu biti: Divni, Savjetnik, Bog Silni, Otac Vječni, Knez mirni’ (Izaija 9:6). Njegovi su ‘izlasci od početka, od vječnih vremena’ (Mih 5:2).” – Patrijarsi i proroci, 6.

“Otac je djelovao preko Krista i kad je stvarao nebeska bića. ‘Jer kroz Njega bi sazdana sve što je na nebu i što je na zemlji, što se vidi i što se ne vidi, bila prijestolja ili gospodstva ili poglavarstva, ili vlasti; sve se kroza nj i za nj sazda’ (Kol. 1:16). Anđeli su sluge Božje s kojih, dok na svojim krilima žure sprovesti Njegovu volju, odsjajuje ona svjetlost koja neprekidno sja s Njegovog lica. Ali poglavar nad svima njima je Sin, Pomazanik Božji, ‘Sjajnost slave i obličja bića Njegova’, Onaj koji nosi ‘sve u riječi sile svoje’ (Heb. 1:3). ‘Slavno uzvišeno prijestolje od početka’ (Jer. 17:12), bilo je boravište Njegova svetišta; ‘pravedno žezlo - žezlo je tvog kraljevstva.’ (Heb. 1:8)” – Ibid., 6.

*Odabrano iz spisa
E. G. White*

U poslanici Hebrejima čitamo: “Bog koji je negda mnogo puta i na različite načine govorio očevima preko proroka, govori i nama u posljednje dane ove preko sina, kojega postavi nasljednika svemu, kroz kojega i svijet stvori. Koji budući sjajnost slave i obličje bića njegova, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha naših, sjede s desne strane prijestolja veličine na visini.” – Heb. 1:1-3.

Da bi spasio pali ljudski rod, Krist je odložio svoju carsku odoru i krunu, svoje božanstvo zaodjenu ljudskom prirodom i došao na ovu zemlju. Da nije napustio nebo i uzeo ljudsku prirodu, On ne bi mogao platiti otкуп za naše spasenje; zato je napustio svoj visok položaj u nebeskim dvorovima i uzeo na sebe slabosti ljudskog roda žrtvujući sve zbog nas. Došao je na ovu zemlju i stao na čelo ljudskog roda da bi za tebe i za mene izgradio besprijekoran karakter poslušnošću Božjem zakonu. On je bio ‘u svemu kušan kao i mi, ali bez grijeha’ (Heb. 4:15).

Dok je Krist bio na zemlji, koliko su teška bila iskušenja s kojima se suočavao?

Drugi Adam je bio slobodno moralno biće, smatrajući se odgovornim za svoje ponašanje. Okružen žestoko prepredenim zavodničkim utjecajima, bio je u daleko nepovoljnijoj situaciji

nego prvi Adam da vodi bezgrešan život. Iako okružen grešnicima, odupro se svakom kušanju da učini grijeh, i održao svoju nevinost. Nikad i ni u čemu nije sagriješio.

Sotona je uporno nastojao iskušati Krista ne samo u pogledu apetita, već je nastojao da u Njemu izazove slavljublje. Usprkos najodlučnijim naporima neprijatelja, Krist nije pokazao duh gramzljivosti da bi se dočepao carstva ovog svijeta. Nije se poklonio sotoni da bi dobio ponudeno bogatstvo ovog svijeta. Time nam je pružio pouku o nepokolebljivoj odanosti načelu. Poštenje nikad ne treba žrtvovati za bilo kakvu ovozemaljsku prednost. Moć i bogatstvo stečeni žrtvovanjem načela pokazat će se kao strašno prokletstvo. Iskušenja kojima se Krist odupro bila su toliko teža od naših koliko su Njegova plemenitost i dostojanstvo veći i uzvišeniji od naših. Tako teško On je bio kušan u svakom pogledu da može priteći u pomoć svima koje sotona sada kuša. I danas ljudi i žene imaju prednost da pobjedu nad iskušenjima zadobiju zahvaljujući zaslugama raspetog i uskrslog Spasitelja koji je bio upoznat sa svim iskušenjima kroz koja ljudi prolaze.” – Odabr. U Atlantskoj Uniji, 26. kolovoza, 1903.

Razmotrimo Njegove pismene preporuke

Otac je Krista ‘postavio nasljednikom svega, kroz kojega i svjetove stvori’. On je bio ‘sjajnost slave i obličje bića Njegova’. I On održava sve ‘riječju sile svoje’ (Heb. 1:2,3). On posjeduje božansku preuzvišenost i veličanstvo; i Ocu je bilo po volji da u Njemu boravi sva punina. Nije mu pričinjavalo zadovoljstvo da se izjednačuje sa Bogom dok je čovjek bio izgubljen u grijehu i beznađu. On je sišao s neba, svoje božanstvo zaodjenu ljudskom prirodom i nosio kletvu kao jamac za pali ljudski rod. Nitko Ga nije prisilio na to; ali On je vlastitim izborom odlučio snositi posljedice čovjekovog prijestupa da bi čovjek izbjegao vječnu smrt.” – Bibl. eko, 15. srpnja, 1893.

“U njemu bješe život, a život bješe vidjelo ljudima’. Život o kojem je

ovdje riječ nije fizički život, nego život vječni, život koji je isključivo svojina Božja. Riječ koja je u početku bila u Boga, koja je u stvari Bog, ima taj život. Fizički (ovozemaljski) život je nešto što posjeduje svako živo biće. Taj život nije vječan ili besmrtn; jer ga Bog kao Darovatelj života ponovno uzima. Čovjek nema vlasti nad svojim životom. Ali Krist je imao život koji nije pozajmljen niti dobiven. Nitko nije mogao uzeti taj život od Njega. ‘Ja polažem dušu svoju’, kaže On. U Njemu je bio izvorni život, život koji nije pozajmljen, niti od nekoga primljen. Taj se život ne može naslijediti od čovjeka. On se može dobiti samo preko Krista. Ne može se zaraditi, već se prima kao besplatan dar ako vjerujemo u Krista kao u svog osobnog Spasitelja. ‘A ovo je život vječni da poznaju Tebe jedinoga istinitog Boga, i koga si poslao – Isusa Krista’ (Ivan 17:3). To je izvor života, otvoren i dostupan rodu ljudskom.” – Biblijski komentari, 540.

Kakvu blagodat to predstavlja za nas u praktičnom smislu?

„Krist je uzeo ljudsku prirodu da bi kao čovjek, držeći se božanske sile, mogao uzdići ljudski rod. Neusporedivo je po vrijednosti niži udio ljudskog bića u tome; ali povezan s Kristovim božanstvom, čovjek može postići sve.” – RH, 6. kolovoza, 1901. Zahvaljujući Kristu vjernik može steći iskustvo koje je u potpunosti dovoljno da ga dovede u ispravan odnos sa Bogom. Svako obećanje koje nam se daje u Božjoj knjizi predstavlja ohrabrenje da možemo postati sudionici u božanskoj prirodi. Mogućnost da se oslonimo na Boga, da vjerujemo u Njegovu Riječ, da radimo ono što On od nas traži – pruža se svakome od nas; i sve to mi možemo postići kad se držimo Kristove božanske sile. Ta mogućnost je za nas vrjednija od svih bogatstava ovog svijeta. Ništa na ovom svijetu ne može se uspoređivati s tim. Kad se uhvatimo za silu koja nam se stavlja nadohvat ruke, to nas ohrabruje u nadi da se u potpunosti oslonimo na Božja obećanja; i držeći se čvrsto mogućnosti ponudene u Kristu, postavjemo sinovi i kćeri Božje.

“Blagodat i mir neka vam se umnože”, naglašava apostol, “poznavanjem Boga i Krista Isusa Gospoda našega. Budući da su nam sve božanstvene sile Njegove koje su potrebne za život u pobožnosti darovane poznavanjem Onoga koji nas pozva slavom i vrlinom” (II. Petr. 1:2,3). – Ibid., 14. siječnja, 1909.

Pozivajući se na svoju božansku prirodu, Krist je izjavio za sebe da je Sin Božji, ali je Njegovo božanstvo bilo činjenica koju su farizeji stalno osporavali. Velik dokaz kojim je Kristovo božanstvo opipljivo dokazano bilo je Njegovo uskrsnuće iz mrtvih. Nepobitno svjedočanstvo dolazilo je od onih koji su vjerovali u Njega, jer su Ga svojim očima ponovno vidjeli u svojoj sredini, i oni koji nisu prihvatili tolike dokaze i svjedočanstva očevica, ne bi bili osvjedočeni ni iznošenjem bilo kakvih argumenata.

Zakon osuđuje prijestupnika, ali ne može mu omogućiti oprost. Stoga pokajnik koji vjeruje ne treba očekivati opravdanje od zakona nego od Krista koji mu svojom žrtvom ispaštanja može podariti svoju pravdu i njegove napore učiniti prihvatljivima pred Bogom. Prihvaćanjem Krista kao svog Spasitelja, mi se osposobljavamo da postanemo poslušna Božja djeca, držeći sve Njegove zapovijedi.” – Znaci vremena, 5. kolovoza, 1889. Krist želi da mi ostanemo u Njemu da bismo – zahvaljujući Njegovom djelovanju kroz nas – mogli beskrajnu Božju ljubav prikazati ovom svijetu na takav način kao što je to On sam činio. To nam, kad god u životu klonemo duhom, pruža sigurnost da možemo biti sudionici u božanskoj prirodi i da – zahvaljujući upravo tome – možemo zadobiti pobjedu bez koje nitko neće ući na vrata u Božji grad.

Božanska snaga za pobjedu

Često nam se čini nemogućim shvatiti svu veličinu Kristove ljubavi prema nama. Promatrajmo samo čudesnu žrtvu kojom je pokazao

tu neshvatljivu ljubav. On koji je bio jedno s Ocem ostavio je svoju sjajnu odoru i carsku krunu i svoje božanstvo, došavši na ovaj svijet, zaodjenuo se ljudskom prirodom. Da je došao u svoj svojoj slavi, u pratnji bezbrojnih anđela, nitko od ljudi ne bi mogao podnijeti taj prizor. Ali On je uzeo na sebe ljudsku prirodu, i pokazao savršenstvo u svom ljudskom životu da bismo se mi mogli održati i biti ujedinjeni sa (Njegovim) božanstvom. Božanska priroda daje se svakome tko zaista teži da se ugleda na Krista. Božansko se mora ujediniti s ljudskim. Na taj način ljudi mogu postati sudionici u božanskoj prirodi, kako bi izbjegli izopačenost ovog svijeta koja je plod tjelesnih želja. Bez savršenstva karaktera nitko neće proći kroz biserna vrata Božjeg grada; jer kad bi nam se dozvolilo da u taj grad uđemo zajedno sa svim našim nesavršenstvima, u nebu bi se ubrzo pojavila nova pobuna. Najprije moramo ovdje biti prokušani i provjereni da bismo se pokazali kao "pozvani, izabrani i vjerni". U čistoći i svetosti karaktera nalazi se naša jedina nada u vječni život. Savršenstvo karaktera nećemo ostvariti sve dok ne postignemo ono što je Bog predvidio za nas kroz Isusa Krista. Ako se ne oslonimo čvrsto na zasluge Njegove milosti, imat ćemo iskustva male vrijednosti rukovodeći se plahovitošću svojih promjenjivih sklonosti. Vlastitim naporima ne možemo slaviti Boga. Moramo postati sudionici u božanskoj prirodi, ostajući u Kristu kao vinove loze na svom čokotu. Bog neka mi pomogne u čvrstoj odluci da budem pobjednik; da, zahvaljujući Kristu, zadobijem pobjedu. Tada će Njegova radost ostati u meni, i moja radost bit će potpuna. Govorit ću o Njegovoj dobroti i svjedočiti o Njegovoj sili. Oslanjajući se u potpunosti na Kristovo božanstvo, i ja mogu pobijediti kao što je On pobijedio." – Besjede i rasprave, 294.

Kako božanstvo djeluje u ljudskom tijelu?

Kad je Krist bio raspet na križu, umrla je samo Njegova ljudska priroda.

Božanstvo nije moglo podleći smrti; to bi bilo nemoguće. Krist, bezgrešni Sin Božji, spašava svakog sina i svaku kćer Adamovu koji prihvaćaju spasenje koje im On nudi, dajući im vlast da postanu djeca Božja. Pali ljudski rod Spasitelj je otkupio krvlju svojom." – Objavljeni rukopisi, XXI, 412.

Dajući Krista, Bog je dao sve što je nebo moglo dati. Njegova pomoć zajamčena je svakoj uznemirenoj i zabrinutoj duši. Nitko ne treba strahovati od poraza i neuspjeha ako poslušno, zahvalno i u svakoj smjernosti živi pred Njim. Krist je izvojevao potpunu pobjedu nad neprijateljem; i u svakom sukobu sa silama tame možemo se sa sigurnošću osloniti na Njegove riječi: "Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji" (Mat. 28:18). Gospod Bog nebeski "sve pokori pod noge Njegove (Kristove) i Njega dade za glavu crkvi, nad svima, koja je tijelo Njegovo, punina Onoga koji sve ispunjava u svemu" (Efež. 1:22.23). – Odabrano u Atlantskoj Uniji, 26. kolovoza, 1903. Da biste stekli besmrtno naslijeđe i vječne vrijednosti, morate postati pobjednici u iskušenjima ovog života. Sve što onečišćava i oskrvrnjuje dušu mora biti uklonjeno, srce se mora očistiti. Morate znati što znači biti sudionik u božanskoj prirodi, izbjeći izopačenost koja je zahvatila svijet kroz popuštanje tjelesnim željama. Jeste li spremni voditi rat protiv osjetilnih požuda i tjelesnih želja? Jeste li spremni boriti se protiv Božjeg i ljudskog neprijatelja? Sotona odlučno nastoji zarobiti ako je moguće svaku dušu. On se očajnički bori da odvрати duše od Krista i vječnog života. Zar ćete dozvoliti da sotona pokrade iz vašeg srca vrline Božjeg Duha i podmetne vam osobine svoje izopačene prirode? Ili ćete prihvatiti veliku ponudu spasenja i – zahvaljujući zaslugama neprocjenjive žrtve učinjene zbog vas – postati sudionici u božanskoj prirodi? Bog je dao svog jedinorođenog Sina da biste kroz Njegovo poniženje, patnje i smrt, vi mogli naslijediti slavu, čast i besmrtnost." – Danas s Bogom, 175.

Sila u procesu čišćenja

Krist boravi u onima koji Ga prihvate vjerom. Iako nas iskušenja mogu salijetati, Gospod je obećao da će svojom prisutnošću uvijek biti uz nas. Gorući grm u kome je Gospod bio prisutan nije sagorijevao. Vatra nije uništavala tkivo nijedne grane tog grma koji se povijao u plamenu. Tako biva i s nejakim ljudskim oruđem koje svoje pouzdanje u potpunosti oslanja na Krista. Vatra iskušenja može gorjeti svom žestinom, progonestva i nevolje mogu nailaziti, ali u toj vatri izgorjet će samo nečistoća. Kad zlato prođe kroz proces čišćenja, ono postaje još blistavije. Onaj koji boravi u srcu vjernika veći je i moćniji od onoga koji kontrolira srce nevjernika. Ne žalite se na žestinu iskušenja koja vas snalaze, već svoj pogled upravljajte na Krista koji je svoje božanstvo zaogrnuo ljudskom prirodom, da bismo mi mogli shvatiti koliko Mu je stalo do nas kad se do te mjere poistovjetio sa stradajućim pripadnicima ljudskog roda. On je ispio čašu ljudskih stradanja, bio je pogođen osjećajem boli i patnji koje nas snalaze, usavršavao se prolazeći kroz nevolje, kušan u svemu kao što se kušaju ljudi, da bi mogao pružiti pomoć onima koji se kušaju. Vjekovima prije no što je Krist došao na ovu zemlju, Bog je imao mnogo strpljenja s ovim buntovničkim svijetom. Gledao je kako se Njegov sveti zakon prestupa i baca u prašinu, i dopustio da se Njegove kazne sruče na nepokajan svijet u potopu; ali ljudi nisu izvukli nikakvu pouku iz toga, i nastavili su svojim buntovničkim putem... Onaj koji je bio jednak s Bogom, koji je bio velik u savjetu, moćan u djelovanju, bio je isto tako spreman za iznenađenje koje se pojavilo u vladavini Božjoj. Bog je poslao svog Sina na ovaj svijet, ne da bi buntovničkom rodu izrekao zasluženu presudu nego da bi pokazao svoju ljubav i pružio nadu u vječni život onima koji povjeruju u Njega kao Sina Božjeg. U ovom se otkrila ljubav i zadivljujuća milost koja je trijumfirala nad pravdom. Kaznu za grijeh nije mogao platiti niko drugi osim Sina

beskonačnog Boga, i cijeli svemir radovao se u slavi Božjeg čovjekoljublja i samoodricanja koje je Sina Božjeg, nebeskog Kneza dala našem svijetu. Ta ljubav je nadmašila moć shvaćanja nebeskih anđela. Krist je došao na ovaj svijet da traži svoj izgubljen biser i prošao je kroz vrata smrti da bi taj biser pronašao. Jer, naglasio je On, "kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba da se podigne Sin Čovječji, da nijedan koji vjeruje u Njega ne propadne, nego da ima život vječni" (Ivan 3:1.,15). Svatko tko vjerom gleda u Njega izliječit će se od svoje duhovne bolesti. On ima balzam iz Gileada, On je velik Liječnik. Krist je bio jedini koji je pristao na to i mogao ispuniti uvjete neophodne za čovjekovo spasenje. Nijedan anđeo niti bilo koji čovjek nije bio u stanju izvršiti taj velik zadatak. Sin Čovječji jedini je morao biti podignut, jer proces iskupljenja mogao je preuzeti samo Onaj koji nema ni početka ni kraja. Krist je pristao povezati se sa grješnim i nevjernim, uzeti ljudsku prirodu, svoju krv i svoj život žrtvovati zbog ljudskih grijeha. Kad je u nebeskom savjetu odmjeravao težinu čovjekove krivice i žestinu gnjeva izazvanog grijehom, Krist je izjavio svoju odluku da preuzima na sebe odgovornost za ispunjavanje uvjeta kojima se pruža nada palom ljudskom rodu. Shvativši mogućnosti ljudske duše, On je ljudski rod povezao sa sobom tako čvrsto kao što se vinova loza kalemljenjem spoji sa živim čokotom, i zatim – vlakno po vlakno, žilicu po žilicu – postepeno prirasta do te mjere da postane u potpunosti jedno s njim. Poput trgovca u parabolli, On prodaje sve da bi otkupio izgubljen ljudski rod. Grješnik također sa svoje strane napušta sve da bi postao sudionik u božanskoj prirodi, izbjegavajući izopačenosti ovog svijeta koje su plod osjetilnih i tjelesnih želja... Krist prihvaća suradnju s ljudskim bićima, i tako jedinstvo i ljubav između Njega i Njegovog Oca pružaju svijetu očevidan dokaz o Njegovom božanstvu. Preobražaj u karakteru vjernika predstavlja

činjenicu da jedino Krist može promijeniti, očistiti i oplemeniti dušu. Ljubav koju Bog pokazuje prema ljudima ne može se ni sa čim usporediti. "Zato me Otac ljubi", kaže Isus, "jer ja život svoj polažem (za ovce) da ga opet uzmem" (Ivan 10:17). Ovim riječima On nam dokazuje da je Očeva ljubav prema čovjeku tako velika i tako neograničena da čak i Sina još više voli zbog žrtve na koju je pristao da bi povratio izgubljen rod. I sam Otac je sudjelovao u patnjama svog Sina. I dok je hodao ovom zemljom u ljudskoj odjeći, Isus je mogao reći: "Ja i Otac jedno smo" (Ivan 10:30). Prihvativši se zadatka da iskupi ljudski rod, naš Gospod se nije ustezao ni od čega što je – bez obzira na cijenu – bilo važno za potpuno ostvarenje tog cilja. Ne samo da je dobrovoljno napustio nebo i sve privilegije kojima je ondje bio okružen, nego je nastavio ljude okruživati svojom blagonaklonošću, obasipajući ih neprekidno svojim darovima sve dok svijet nije bio preplavljen bezgraničnim izljevima Njegove milosti i ljubavi. "Ovo vam kazah", naglasio je On, "da radost moja u vama ostane i radost vaša da bude potpuna" (Ivan 15:11)." – Znaci vremena, 5. ožujka, 1896.

Naše prednosti i odgovornosti

Sin Božji sišao je s neba da svoju božansku silu ujedini s našim ljudskim naporima, da bismo snagom i moralnom silom koje nam On daje mogli pobijediti za naše dobro." – U prostranstvima neba, 194. " 'Ide knez ovoga svijeta – kaže Isus – i u meni nema ništa' (Ivan 14:30). U Njemu nije bilo ničega što bi bilo podložno lukavstvima sotoninim. On nije pristajao na grijeh. Nije popuštao iskušenjima čak ni u svojim mislima. Tako može biti i s nama. Kristova ljudska priroda bila je udružena sa božanskom; On je za sukob bio pripremljen prisutnošću Svetoga Duha. I On je došao da nas učini sudionicima u božanskoj prirodi. Dok smo ujedinjeni s Njim u vjeri, grijeh nema vlasti nad nama. Bog nam pruža ruku vjere da bismo se njome uhvatili za božansku prirodu Kristovu, da bismo

postigli savršenstvo karaktera." – Želja vjekova, 103. Kristovo božanstvo treba braniti i čvrsto podržavati. Kad je Spasitelj zapitao svoje učenike: "Što o meni govore ljudi, tko je Sin čovječji?" Petar je odlučno odgovorio: "Ti si Krist, Sin Boga živoga". "Na tome kamenu", ne na Petru, već na takvoj veri u Sina Božjeg, naglasio je Krist, "sazidat ću crkvu svoju, i vrata pakla neće je nadvladati" (Mat. 16:13,16,18)... Krista treba propovijedati ne polemičkim raspravljanjem nego potvrđivanjem iz Svetih spisa. Za-uzmite čvrsto svoj stav bez bučnih prepiranja. Neka vaše tvrdnje nikada ne budu neodređene. Riječ Boga živoga treba biti temelj naše vjere. Skupite dokaze koji najjače potvrđuju iskupljenje koje je Krist omogućio svojim ispaštanjem za grijeha svijeta. Pokažite ljudima neophodnost toga, osvjedočavajući ih da i oni mogu biti spašeni ako se pokaju i vrate poslušnosti Božjem zakonu. Skupite i naglašavajte sve dokaze koji potvrđuju da je Evanđelje radosna vijest za sve koji povjeruju u Krista i prihvate Ga kao svog osobnog Spasitelja." – RH, 2. ožujka, 1905. Kristovo božanstvo je za vjernika sigurnost vječnog života – Želja vjekova, 513. "Od ove ljubavi nitko veće nema, da tko dušu svoju položi za prijatelje svoje. Vi ste prijatelji moji ako činite što vam ja zapovijedam. Više vas ne nazivam slugama; jer sluga ne zna što radi gospodar njegov: nego vas nazivah prijateljima; jer vam sve kazah što čuh od oca svojega." – Ivan 15:13-15. Ovdje je ukratko izložen pregled našeg zadatka. To je nešto po čemu trebamo biti prepoznatljivi u ovom svijetu. Ako se Isus Krist otkriva u nama, svijet će po tome vidjeti da se ljudska bića mogu čvrsto osloniti na božanstvo. Ako ne pobijedimo kao što Bog očekuje od nas, nećemo imati nikakvog izgovora. Sada moramo donijeti odluku: Hoćemo li uzeti sve oružje pravde? Hoćemo li se čvrsto uhvatiti za božanstvo Isusa Krista da bismo primili snagu neophodnu za zadobivanje pobjede? – Besjede i rasprave, 294.295.

ISUS,

Sin Čovječji

Kristova ljudska priroda

*Sakupljeno iz Biblije i Duha
proroštva uz komentare
M. Stroia*

utjelovljenja je plodno tlo koje bogato nagraduje istraživača koji duboko kopa tražeći skrivenu istinu. – Odabrane poruke I, 244.

Jedini način na koji možemo shvatiti razlog našeg postojanja je da se osvrnemo na korijene postojanja gdje nalazimo Krista – vječnu Riječ Božju:

“U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog. Ona bijaše u početku u Boga. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa. (...) I Riječ tijelom postade i nastani se među nama (i vidjesmo slavu njegovu - slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca -) pun milosti i istine.” (Ivan 1:1-3,14).

Izvorni Stvoritelj i Njegovo vječno postojanje kao Princa neba

U ovim stihovima biblijski zapis nam ukazuje na Issusa Krista kao izvornog Stvoritelja svega stvorenog, jedinog koji stoji kao začetnik cjelokupnog stvaranja i koji je svemu odredio cilj. On je ne samo početak svega, nego je sve što je stvoreno On i održavao

tijekom povijesti, zato Ga isti apostol na kraju citira kao Onoga koji za sebe svjedoči: “Ja sam Alfa i Omega, prvi i Posljednji, Početak i Svršetak” (Otkr. 22:13).

“Krist je taj koji je razapeo nebo kao šator i položio temelje zemlji. Njegova ruka održava planete u prostoru svemira, i ukrašava najsićušnije poljsko cvijeće. On je postavio gore svojom silom (Ps. 65:6).” - Želja vjekova, 8.

Kad razmišljamo o beskrajnom svemiru i njegovim nebrojenim sustavima, galaksijama i svjetovima među kojima je naš plav planet tek sićušna pjega, možemo si stvoriti samo ograničenu predodžbu o veličini i veličanstvu Onoga koji je sve to stvorio.

“Sve kroz Njega postade, i bez Njega ništa ne postade što je postalo” (Ivan 1:3). Budući da je Krist sve stvorio, On je dakle postojao prije svega. Riječi izgovorene u pogledu toga tako su određene i jasne da nitko ne mora ostati u nedoumici. Krist je Bog u suštini i u najuzvišenijem smislu te riječi. On je bio s Bogom od iskona, Bog nad svime što postoji, blagoslovljen zauvijek.

“Gospod Isus Krist, božanski Sin Božji, oduvijek je postojao, zasebno biće a ipak jedno s Ocem. Predstavljao je izvanrednu slavu neba. Bio je Zapovjednik nebeskih bića i s pravom su Mu anđeli podanički odavali počasti i obožavali Ga.” – Odabr. Poruke I, 247.

“Kristovo postojanje prije Njegovog utjelovljenja ne može se mjeriti ni određivati bilo kakvim brojkama... On je oduvijek bio jednak sa Bogom, beskonačan i svemoćan.” – Vjera kojom živim, 46.

“U samom pristanku da postane čovjekom ne bi bilo toliko poniženja s Kristove strane da nije bilo činjenice o Njegovom uzvišenom prepostojanju i čovjekovom padu u grijeh. Ali kad u svom razmišljanju pođemo od stvarnosti da je Krist, uzimajući na sebe ljudsku prirodu, ostavio svoju carsku odoru i krunu, svoj visok položaj na nebu i svoje božanstvo

zaodjenuo ljudskom prirodom, da bi se pripadnicima roda ljudskog mogao približiti takvima kakvi jesu i dati im moralnu snagu da postanu sinovi i kćeri Božje (počinjemo shvaćati veličinu i važnost Njegovog utjelovljenja).” – Objavljeni rukopisi, XVII, 25. Pa ipak to čudesno nebesko biće zadivljujućeg veličanstva i slave “postade tijelo i nastani se među nama” (Ivan 1:14).

Špekulirati o tehničkim detaljima kako se taj proces mogao odvijati bilo bi s naše strane drsko prekoračivanje dozvoljenog, jer potpuno razumijevanje Božje prirode nadilazi moć našeg poimanja, i Kristovo utjelovljenje je tajna koju ljudski um nikada neće moći u potpunosti shvatiti.

Utjelovljenje – tajna s određenim ciljem i svrhom

“Izbjegavajte svako pitanje ili raspravljanje u pogledu Kristove ljudske prirode koje bi se moglo pogrešno shvatiti. Istina i pretpostavka vrlo su blizu jedna drugoj. U raspravljanju o Kristovoj ljudskoj prirodi morate biti izrazito oprezni pri svakoj izjavi, da se vašim riječima ne bi davalo značenje koje one nemaju, i da ne biste na taj način izgubili ili zamaglili jasnu predodžbu o Njegovoj ljudskoj prirodi kombiniranoj sa božanskom. Njegovo rođenje bilo je Božje čudo. ... Nikada, ni na koji način nemojte ostaviti ni najmanji dojam na ljudski um da je na Isusu počivala ikakva trunka pokvarenosti ili sklonosti ka izopačenosti, ili da je na bilo koji način popuštao izopačenosti. On je u svemu bio kušan, isto kao što se kuša i čovjek, pa ipak Ga se zvalo svetim. Činjenica da je Krist mogao u svemu biti kušan kao i mi, a ipak ostati bezgrešan, predstavlja tajnu koja je za smrtnika ostala nerazjašnjena. Kristovo utjelovljenje uvijek je bilo i uvijek će ostati tajna. Ono što je otkriveno, to je za nas i za našu djecu, ali **neka svako ljudsko biće bude dobro upozoreno na to da Krista ne prikazuje potpuno ljudskim bićem, isto takvim kao što**

smo mi; jer tako nije i ne može biti.” – Komentari bibl. tekstova, 536,537. (dodat naglasak) “Kristovo utjelovljenje je tajna nad svim tajnama.” – U prostranstvima neba, 41.

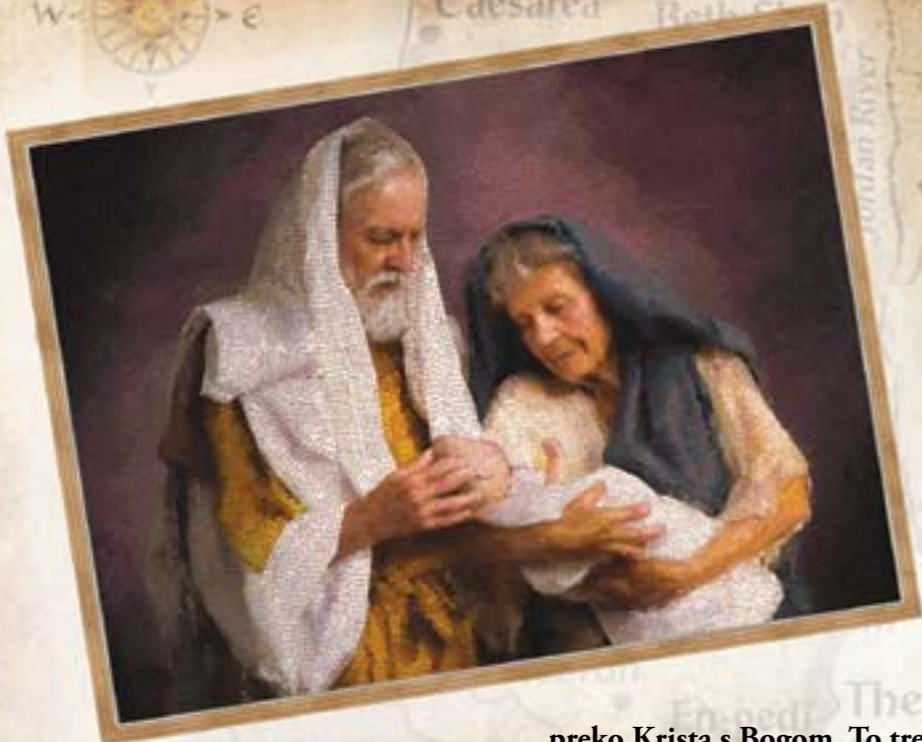
“Ne postoji nitko tko bi mogao razjasniti tajnu Kristovog utjelovljenja.” – Uzdižimo Njega, 235. Uz to, slobodno možemo razmatrati razlog zašto je Knez neba odlučio postati čovjekom, prihativši na taj način beskrajno poniženje da uzme na sebe ljudsku prirodu.”

Izlažući svrhu svog dolaska, Gospod Isus jasno obrazlaže da je to učinio samo zbog spašavanja izgubljenog ljudskog roda, jer naglašava On, “ne dođoh da sudim svijetu, nego da spasim svijet”, koji je padom u grijeh izgubljen iz Božjeg stada: “**Jer sin Čovječji dođe da spasi izgubljeno**” (Ivan 12:47; Mat. 18:11; dodat naglasak).

Uz potpunu suglasnost Boga Oca, naš Spasitelj je napustio carstvo blaženstva i slave gdje su ga obožavali bezbrojni anđeli, i spustio se na ovaj mračan i grješan svijet. Ovdje je bio preziran, ismijavan, pljuvan, žestoko zlostavljan i mučen i na kraju ubijen samo zbog tog jedinog cilja – da svakome pruži mogućnost spasenja, i da spasi što se moglo spasiti iz ovog svijeta. “Jer ne posla Bog Sina svojega na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi kroz Njega” (Ivan 3:17).

Vажnost i smisao ovog čudesnog plana za svako ljudsko biće koje je ikad živjelo na ovom svijetu – uključujući i svakoga od nas – apostol Pavle izražava na vrlo prikladan način: “Istinita je riječ i svakoga primanja dostojna da Krist Isus dođe na svijet da spasi grješnika od kojih sam prvi ja” (I. Tim. 1:15).

Velik povod koji stoji iza ovog cilja može se izraziti u jednoj riječi od svega nekoliko slogova, ali u isto vrijeme toliko opsežno da predstavlja definiciju beskonačnog Boga – to je LJUBAV. “Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svojega jedinorođenoga dao, da

preko Krista s Bogom. To treba biti predmet našeg proučavanja.

Krist je bio stvarni čovjek; postavši čovjekom pružio je dokaz o svojoj spremnosti da se ponizi. Ali ipak, On je bio Bog u ljudskom tijelu. Kad pristupamo proučavanju ovog predmeta, bilo bi dobro da poslušamo upozorenje koje je sam Krist uputio Mojsiju kod gorućeg grma: “Izuj obuću s nogu svojih, jer je mjesto gdje stojiš sveta zemlja” (Izlazak 3:5). **Proučavanju ovoga trebamo pristupati u smjernosti učenika i skrušena srca. Proučavanje Kristovog**

Duh proroštva naglašava da je značaj Kristovog utjelovljenja neodoljivo važan za ljudski rod – kao i duh strahopoštovanja u kojem mi kao smrtnici pristupamo ovom svetom predmetu koji trebamo proučavati: **“Ljudska priroda Sina Božjeg za nas znači sve u svemu. To je karika u zlatnom lancu koji našu dušu povezuje s Kristom, a**

nijedan koji vjeruje u Njega ne propadne, nego da ima život vječni” (Ivan 3:16).

“Da bi mogao ostvariti cilj svoje ljubavi prema palom ljudskom rodu Krist je postao kost naših kostiju i tijelo našeg tijela” – Vjera kojom živim, 48.

Veličina i snaga te ljubavi koja se ni sa čim ne može usporediti otkrivena je u žrtvi na koju je Krist pristao da bi iskupio ljudski rod. Njegova smrt na križu Golgote bila je ne samo žrtva na koju je dobrovoljno pristao, već upravo okrunjivanje života koji je pokrenut ljubavlju u potpunosti bio spreman na žrtvu i samoodricanje. “Međutim, Krist, ‘On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nije lišio uzeti narav sluga i postavši sličan ljudima.’ (Filip. 2:6,7) To je bila dobrovoljna žrtva. Isus je mogao ostati kraj svojeg Oca. on je mogao zadržati slavu neba i poštovanje anđela. međutim, On je izabrao vratiti žezlo u Očeve ruke i sići s prijestolja svemira kako bi mogao donijeti svjetlost onima koji su u mraku i život onima koji ginu.” – Želja vjekova, str. 5,6.

Kristova čudesna poniznost

Kristov pristanak na takvu poniznost da napusti položaj koji je do tada zauzimao u nebeskim dvorovima i dođe na ovu mračnu i grijehom zamagljenu planetu nadilazi moć našeg shvaćanja i ostavlja nas zaprepastene i nespособne da kažemo bilo što drugo osim: ‘Kakve li ljubavi!’ “Čudesniju pojavu od Kristovog dolaska na ovu zemlju u obliku novorođenčeta ne možemo zamisliti. Kako je moguće da bespomoćno novorođenče u betlehemske jaslama još uvijek bude božanski Sin Božji? **Iako je za nas to neshvatljivo, mi možemo vjerovati da je Onaj koji je stvarao svjetove, zbog nas postao bespomoćno novorođenče. Iako uzvišeniji od svakog anđela, iako po veličanstvu jednak s Ocem na nebeskom prijestolju, On je postao jedno s nama. U Njemu**

Bog i čovjek postaju jedno, i u toj činjenici mi nalazimo nadu za pali ljudski rod. Gledajući na Krista u tijelu, mi gledamo Boga u ljudskoj prirodi i u Njemu vidimo sjajnost božanske slave, izraz obličja Boga Oca.” – Odabrane poruke III, 128.

“Kad razmišljamo o Kristovom utjelovljenju ostajemo zbunjeni pred nedokučivom tajnom, koju ljudski um nije u stanju shvatiti. Ukoliko više razmišljamo o toj pojavi, utoliko smo više zaprepasteni. Koliko je velika suprotnost između Kristovog božanstva i bespomoćnog novorođenčeta u betlehemske jaslama! Možemo li pedljem izmjeriti razliku između svemoćnog Boga i jednog bespomoćnog djeteta? A ipak Stvoritelj svjetova, Onaj koji je bio punina božanstva u tijelu pojavio se u bespomoćnom novorođenčetu u jaslama. Daleko uzvišeniji od svih anđela, jednak s Ocem u dostojanstvu i slavi, a ipak je bio zaogrnut plaštem ljudske prirode! **Božansko i ljudsko bili su tajanstveno povezani, i čovjek i Bog postali su jedno. U tom jedinstvu nalazimo nadu za pali ljudski rod.**” – Znaci vremena, 30. srpnja, 1896.

“Za Sina Božjeg bilo bi gotovo beskrajno poniženje uzeti ljudsku prirodu na sebe, čak i dok je Adam stajao u svojoj nevinosti u Edenu. Ali Isus je ljudsku prirodu uzeo kad je ljudski rod grijehom bio oslabljen već četiri tisuće godina. Kao svako Adamovo dijete, prihvatio je posljedice djelovanja velikog zakona naslijeđa. Kakve su bile te posljedice pokazalo se u povijesti Njegovih zemaljskih predaka. S takvim naslijeđem došao je podijeliti s nama naše tuge i iskušenja, i dao nam je primjer bezgrešnog života... Naš Spasitelj je uzeo ljudsku prirodu sa svim njenim sklonostima.” – Vjera kojom živim, 48.

Uzimajući na sebe ljudski oblik (prirodu), Knez neba je primio prirodu znatno nižu od prirode anđela. Stvoren od praha, čovjek je sazdan nešto niži od anđela,

a Krist Adamovu prirodu nije uzeo prije njegovog pada, nego onda kad je ona bila oslabljena višestoljetnim utjecajima naslijeđa. “Kakav prizor je to bio za nebo! Krist koji nije znao ni za najmanju mrlju ili oskrvrnjenje grijehom, uzeo je našu prirodu u njenom izopačenom stanju.” – Objavljeni rukopisi XVII, 25.

I više od toga, kao ljudsko biće, Isus nije bio rođen u palači bogataša, nego u obitelji skromnog stolara, bez ikakvog izobilja ili ovozemaljskog ugleda. “Jer izniče pred njim kao šibljika, i kao korijen iz suhe zemlje; ne bi obličja ni ljepote u Njega; i vidjesmo Ga, i ne bješe ništa na očima radi čega bismo Ga poželjeli” (Izaija 53:2). Na to se odlučio zato da ljude ne bi privlačio svojom vanjskom pojavom, silom ili bogatstvom, nego ljepotom svoga karaktera, čistoćom i besprijekornim načelima kojih se pridržavao. “Tako je Krist morao uzeti na sebe ‘poniženo tijelo’ (Filip. 3:21) ‘postavši kao i drugi ljudi’ (Filip. 2:7). U očima svijeta On nije posjedovao nikakvu ljepotu zbog koje bi Ga poželjeli; ipak On je bio utjelovljen Bog, svjetlost neba i zemlje.” – Želja vjekova, 11.

“Čovjekov Uzor koji se ‘nije ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom’, uzeo je na sebe našu prirodu i živio skoro trideset godina u prezrenom galilejskom gradu, skrivenom između okolnih brda. Pod Njegovim zapovjedništvom bile su sve vojske nebeskih anđela, ipak nije polagao pravo na bilo kakvu veličinu niti je uzdizao sebe. Svom imenu nije dodavao nikakve titule da bi ugađao sebi. Bio je stolar i radio kao unajmljeni sluga za one za koje se zalagao, pokazujući da nam nebo može biti vrlo blizu i u najobičnijem životnom pozivu, i da anđeli iz nebeskih dvorova prate korake onih koji izvršavaju Božje zapovijedi.” – Odabr. Poruke II, 164.

“Mi nismo u stanju shvatiti kako je bilo moguće da Krist postane malo, bespomoćno novorođenče. On je na zemlju mogao doći u takvoj ljepoti da ne bi bio ni sličan

sinovima ljudskim. Mogao je biti izuzetno stasit i divnog izgleda, a lice mu je moglo biti ozareno nebeskom svjetlošću. Mogao se pojaviti na takav način da očara one koji Ga ugledaju; ali to nije bio način na koji je Bog namjeravao da On dođe među sinove ljudske.

Trebao je biti sličan pripadnicima ljudske obitelji i svog hebrejskog naroda. Po crtama svog lica nije se razlikovao od ostalih ljudskih bića i nije se izdvajao takvom ljepotom da bi ljudi ukazivali na Njega kao na nekoga koji se razlikuje od ostalih. Došao je kao pripadnik roda ljudskog, i da se kao čovjek postavi između neba i zemlje.” – Uzdižimo Njega, 75.

“Isus je odlučio zauzeti položaj smjernih a ne onih koji posjeduju silu, ovozemaljsko bogatstvo i utjecaj. On nije želio privlačiti ljude k sebi bilo kakvim vanjskim privlačnostima. Ono čime je On plijenio srce i privlačio ljude bila je božanska sila istine. Zaodjenuvši svoju bezgrešnu i uzvišenu prirodu ljudskim tijelom postao je jedno s pripadnicima palog ljudskog roda.” – Znaci vremena, 25. travnja, 1892.

Sin čovječiji: most koji spaja nebo i zemlju

U tijeku svog života na zemlji, Isus je sebe često nazivao ‘Sinom čovječijim’, time je neprestano ponavljao svoju nepokolebljivu privrženost ljudskom rodu i svoju misiju povezivanja ljudi s Bogom. Ipak, ta privrženost nije bila samo deklarativna, već pozitivna stvarnost u Njegovom životu i iskustvo na ovoj zemlji.

“Krist nije samo pristao uzeti ljudsku prirodu; On je to zaista i učinio. On je stvarno posjedovao ljudsku prirodu.” – Odabr. poruke I, 247.

“Krist je postao jedno s ljudskim rodom. Govorio je jezikom sinova ljudskih, podnosio je njihova iskušenja i njihovo siromaštvo. Jeo je s njima za njihovim stolom i dijelio njihove napore. **Na taj način im je pružio sigurnost o svojoj potpunoj istovjetnosti s**

ljudskim rodom.” – Objavljeni rukopisi XVII, 27.

To je bio jedini način da se realizacija plana spasenja omogući i da se ljudski rod uzdigne i spasi iz svog beznadnog stanja. “Bog čovjeka nije mogao učiniti sudionikom u božanskoj prirodi sve dok se Njegov jedinorođeni Sin, koji je jednak Njemu, nije spustio do ljudske prirode i doprijeo do čovjeka ondje gdje se nalazio.” – Ibid.

“Gospod Isus je premostio provaliju koju je načinio grijeh. On je zemlju ponovno povezao s nebom i ograničenog čovjeka s beskonačnim Bogom.” – Naš visoki poziv, 48.

Kao čovjek, Krist je svojevolumeno pristao da svoj život položi kao otkup za grješnog čovjeka. On nije bio žrtva okolnosti ili zavjere i spletkarenja bezbožnih ljudi. Dok je šest sati visio u smrtnim mukama na križu, nisu Ga držali klinovi koji su bili probijeni kroz Njegove ruke i noge, nego Njegova ljubav prema pripadnicima palog roda koje je došao iskupiti tom strašnom i sramotnom smrću. **“Krist se mogao osloboditi brige za pala ljudska bića. Mogao je postupiti s njima onako kako grješnici to i zaslužuju. Ali umjesto toga, On im se još više približio.”** – Objavljeni rukopisi XVII, 27.

“U Kristu mi smo se s Bogom povezali prisnije no što bi to bilo da nikada nismo pali. Uzevši našu prirodu, Spasitelj se povezao s ljudskim rodom vezom koja se nikada neće raskinuti, On će ostati povezan s nama kroz vječna vremena... “Bog je prihvatio ljudsku prirodu u osobi svoga Sina i prenio je u najviše nebo... U Kristu su međusobno povezane zemaljska i nebeska obitelj... Proslavljen Krist naš je brat. Nebo je obavijeno ljudskom prirodnom, a ljudsko je privijeno nagradi Bezgranične ljubavi.” - Želja vjekova, 8,9.

Značaj Kristovog pristanaka da postane Sin čovječiji
Iako smo padom u grijeh izgubili

svoje Bogom dano dostojanstvo i postali podložni smrti, Krist je došao da nam ponovno vrati dostojanstvo sinova i kćeri Božjih i da u nama obnovi karakter našeg nebeskog Oca. To je Božja namjera za ljudski život – a to se ne bi moglo ostvariti da Krist kao Sin Božji nije postao i sin čovječiji. Ljudska priroda Sina Božjeg treba za nas biti sve u svemu; i činjenica da je Bog dao svog jedinorođenog Sina – nebeskog Kneza – da se rodi kao novorođenče na ovom svijetu, da živi i umre za nas, da uskrсне i zauvijek ostane “Sin čovječiji” snažan je dokaz o Njegovoj nepokolebljivoj ljubavi prema nama.

Veći razlog za olakšanje, radost, zahvalnost i ljubav Bog nam nije mogao pružiti nego što je sigurnost da nam nije uskratio ništa od onoga što je moglo doprinijeti našem spasenju. “Dajući svoga Sina, Bog nam je darovao cijelo nebo. Više od toga zaista nije mogao dati.” – Umjerenost, 286.

Kako ohrabrujuća misao! Bog je već sve žrtvovao za nas! Isus Krist je zauvijek na našoj strani, spreman da nam daruje sve što je neophodno za našu vječnu sreću. Što je još potrebno da bismo bili sretni i puni zahvalnosti u cijelom svom životu?

“Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama što Krist još kad bijasmo grješnici umrije za nas. Mnogo ćemo dakle većma biti kroza nj spašeni od gnjeva kad smo se sad opravdali krvlju njegovom. Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću sina njegova dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se većma spasiti u životu njegovu kad smo se pomirili. Ne samo pak to, nego se hvalimo i Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Krista, kroz kojega sad primismo pomirenje.” (Rim 5:8-11)

Budimo uvijek zahvalni za sve ovo.

ISUS, naš veliki svećenik

Viktor Pisanjuk

Božjeg bila je garancija spasenja za sve koji povjeruju u Njega.

Svećenik

Naročita služba ispaštanja prinošenjem žrtava obavljala se u svakoj obitelji. Ta misija bila je povjerena ocu obitelji.

“U prvo vrijeme otac je bio gospodar i svećenik u obitelji, a sinovi i kćeri bi mu se pokoravali poštujući njegov autoritet čak i onda kad bi već i svako od njih osnovao svoju obitelj. Njegovi potomci bili su naučeni da u njega gledaju kao u svog starješinu, i u vjerskim i ovozemaljskim pitanjima.” – Patr. i proroci, 129. Kasnije, kad je Bog želio prikazati evanđelje kroz službe u zemaljskoj svetinji, On je Mojsiju kao vidljivom vodi svoga naroda dao uputstva da Leviti – kao jedino pleme koje je ostalo vjerno u presudnom trenutku duhovne krize - budu svećenici u zemaljskom svetištu. To je bilo otkrivenje Evandjelja u simbolima i kopiji. “Cjelokupan sustav preslika i simbola predstavljao je pouzdano proročanstvo o Evandjelju, prikaz koji je obuhvaćao obećanje o otkupljenju.” – Djela apostola, 8.

Služba u šatoru

Služba vjerskih obreda obavljala se svakog dana. Bile su tu jutarnje

i večernje žrtve, žrtva pomirenja i tako dalje. Ali je postojala posebna uredba za žrtve koje je prinosio pokajnički grješnik. Priznajući svoju krivicu, grješnik bi doveo životinju, priznao svoj grijeh, stavio svoje ruke na glavu žrtvovane životinje i zaklao je svojom rukom. Tako je životinja lišavana svog života. Zatim je svećenik krv zaklane žrtve unosio u svetinju i škropio njom ispred zavjese iza koje se u kovčegu nalazio Božji zakon. Prinoseći pred zakon žrtvu kakvu je zakon tražio, grješnik je mogao očekivati život. Kao ispaštanje za grijeh žrtvovan je život da bi se zadovoljio zahtjev prekršenog zakona. (vidi: III. Mojs. 4:1-7).

Svećenik u Božjoj prisutnosti

Iako su svećenici bili izdvojeni od naroda i pomazanjem postavljeni u svetu službu, to ih nije učinilo nepogrješivima, tako da su morali prinositi žrtve i za sebe. “Jer svaki poglavar svećenički koji se iz ljudi uzima, za ljude se postavlja na službu k Bogu, da prinosi darove i žrtve za grijehe, koji može postradati s onima koji ne znaju i zalaze; jer je i on pod slabošću. I zato je dužan kako za narodne tako i za svoje grijehe prinositi.” (Heb. 5:1-3). Pa ipak nije svaki Levit mogao postati svećenik. Od svećenika su se tražili posebni uvjeti da bi dostojno predstavljali djelo budućeg Svećenika, koji je bio Istinit i Vjeran Svećenik po redu Melkisedekovu. Čitajmo nadahnut zapis o tome: “Jer oni bez zakletve postaju svećenici; a ovaj sa zakletvom kroz onoga koji mu govori: zakle se Gospod i neće se pokajati: ti si svećenik zauvijek po redu Melkisedekovu. Toliko boljeg zavjeta posta Isus jamac. I oni mnogi biše svećenici, jer im smrt ne daje da ostanu. A ovaj, budući da ostaje zauvijek, ima vječno svećenstvo. Zato i može zauvijek spasiti one koji kroza nj dolaze k Bogu, kad svagda živi da

se može moliti za njih. Jer takav nama trebaše poglavar svećenički: svet, bezazlen, čist, odvojen od grješnika, i koji je bio više nebesa; kojemu nije potrebno svaki dan, kao svećenicima, najprije za svoje grijehe žrtve prinositi, a potom za narodne, jer on ovo učini jednom, kad sebe prinese.” – Heb. 7:21-27. “Samo je Aronu i njegovim sinovima bilo dopušteno služiti pred Bogom. Ostalim pripadnicima plemena bila je povjerena briga o šatoru i njegovoj opremi i pomaganje svećenicima pri bogoslužju; ali nisu smjeli prinositi žrtve, kaditi niti promatrati svete stvari dok ne stave zastor na lice.” – Patr. i proroci, 359. Svaki put kad bi pristupao nekoj od dužnosti u svetinji, svećenik je morao oprati i ruke i noge. To je pokazivalo ozbiljnost i značaj svake službe u svetinji. “Umivaonik je bio postavljen između oltara i prisutnih tako da bi svaki prije nego što stupi pred Gospoda oprao svoje ruke i noge pred očima ostalih. Kakav je dojam to trebalo ostaviti na narod? To je trebalo pokazati da se mora odstraniti svaka trunka prašine prije nego što netko izađe pred Boga; jer On je toliko uzvišen i svet da će svakog onog tko ne ispuni te uvjete sigurno zadesiti smrt.” – II. Svjed., 691.

Veliki svećenik

Svakodnevna služba se obavljala u predvorju i u prvom odjeljenju svetinje, dok se godišnja služba obavljala samo jedanput i to u svetinji nad svetinjama. To je bio poseban dan za koji se prethodno poduzimala vrlo ozbiljna priprema, i samo je veliki svećenik imao pravo doći u prisutnost Nevidljivoga i obavljati tu jedinstvenu službu. On je trebao očistiti svetinju od priznatih grijeha Izraelaca koji su bili simbolično prenijeti na svetinju škropljenjem krvi po zavjesi iza koje se nalazi kovčeg sa zakonom. Tada su ti

grijesi simbolično prenijeti na jarca Azazelovog koji ih je odnosio u nenaseljenu pustinju. Svećenik je zatim blagoslivljao izraelski narod za sljedeću godinu. Uslijedio je radostan praznik sjenica, i sam narod se radovao što su dobili otkupljenje i blagoslov za svoj budući život.

Odjeća velikog svećenika

“Odijelo velikog svećenika bilo je od skupocjenog materijala i divno umjetnički izrađeno, što je i dolikovalo njegovom visokom položaju. Osim lanene odjeće običnog svećenika, nosio je plašt od porfire (ljubičasto-plave tkanine s crvenkastim odsjajem), koji je također bio istkan iz jednog dijela, dok mu je rub bio ukrašen zlatnim zvončićima i ukrasima u obliku nara, koji su bili izvezeni koncem plave, ljubičaste i crvene boje. Preko toga nosio je oplećak, kraći gornji dio svečane odore ‘od zlata i od porfire i od skerleta i od crvca i od tankoga platna izvezenoga’. Opasan je bio divno izrađenim pojasom od istog materijala. Oplećak je bio bez rukava, i na njegovom zlatom izvezenom poprsju bila su ugrađena dva oniks kamena na kojima su bila urezana imena dvanaest plemena Izrael-skih.

“Preko toga oplećka nosio se naprsnik, najsvetiji dio svećeničke odjeće. Izrađen je bio od istog materijala kao i oplećak. Imao je oblik četverokuta i po jednu kopču na svakoj strani, tako da se mogao objesiti o zlatne alke na plavoj vrpici i visjeti na narame-nicama oplećka. Rubovi su mu bili ukrašeni raznovrsnim dragim kamenjem i to od onih istih vrsta od kojih su načinjeni i dvanaest temelja grada Božjeg. Uz same te rubove bilo je dvanaest dragih kamenova učvršćenih u zlatu, i poredanih u redove po četiri u kojima su, isto kao i u oniks-kamenju ugrađenom u oplećku, bila urezana imena dvanaest plemena

Uvod

Bilo je to u jesen 1844. godine. Jedna mala grupa ljudi iskreno je željela sigurno osvjedočenje da ih Gospod nije ostavio. Ponovno i ponovno su čitali nadahnute riječi Svetih spisa, usmjeravajući svoju pažnju na riječi dvojice Starozavjetnih proroka: - Daniel 8:14: “Do dvije tisuće i tri stotine dana i noći; onda će se svetinja očistiti”, i Habakuk 2:3: “Ako (vizija) oklijeva, čekaj je, jer će zacijelo doći, i neće kasniti.” Poruku koja je potresla skoro cijeli svijet sada je mnoštvo sarkastično ismijavalo. Od preko 50000 onih koji su očekivali veličanstven događaj Kristovog dolaska, gotovo nitko nije ostao. Svi su očekivali dolazak Spasitelja na oblacima nebeskim – Krista Mesije koji će izvršiti sud. Međutim, Krist nije došao. Tako se ispunilo proročanstvo koje je unaprijed najavilo da će čekaoci osjetiti gorak okus razočaranja (vidi Otk. 10:9). Što je uslijedilo

zatim? Pažnju svoje djece Gospod je usmjerio na poslanicu Hebrejima, i kroz njihove usrdne molitve i pomno razmatranje otkrio im je istinu o nebeskoj svetinji i službi koja se tamo obavlja. Tako je ova dragocjena istina postala temelj adventističkog vjerovanja.

Životna poruka

Otkako se grijeh pojavio na našoj planeti, u presudi izrečenoj zmiji Bog je ljudskom rodu najavio nadu iskupljenja (vidi Post. 3:15). U svim vjekovima, vjerna Božja djeca očekivala su kulminaciju veličanstvenog plana spasenja. Krv žrtvovanih životinja, počevši od prve žrtve koju je Adam prinio, proljevana je vjerom. Žrtvovan život nevine životinje ukazivao je na otkupljenje posredstvom Janjeta Božjeg ponuđenog na žrtvu od samog početka. Tijekom vjekova svi patrijarsi su gledali na Golgotu kao svoju jedinu nadu – smrt Sina

Izraelovih. Gospod je naredio: 'I neka nosi Aron imena sinova Izraelovih na naprsniku sudskom, na srcu svom, uvijek kad ulazi u svetinju za spomen pred Gospoda.' Tako i Krist, Veliki svećenik, pozivajući se pred Ocem na svoju krv prolivenu za grješnika, nosi u srcu svojemu ime svake duše koja se kaje i vjeruje. Tako i psalmist kaže: 'Ja sam nesretan i nevoljan, neka se Gospod postara za me!' (Ps. 40:17).

"Desno i lijevo na naprsniku nalazila su se dva velika i vrlo sjajna kamena, poznata pod imenom Urim i Tumim. Preko njih se Božja volja objavljivala velikom svećeniku. Kad su se pred Gospoda iznosila pitanja od presudne važnosti, On je svoje odobravanje ili pristanak izražavao svjetlosnim krugom oko desnog kamena, a svoje negodovanje ili nezadovoljstvo sjenkom oko lijevog kamena. "Mitra (sveta kruna) velikog većenika sastojala se od bijelog lanenog turbana na koji je plavom vrpcom bila pričvršćena zlatna tablica s natpisom: 'Svetinja Gospodu'. Sve što je bilo u vezi s odjećom ili držanjem prvosvećenika moralo je biti takvo da kod promatrača izazove dojam i predodžbu o Božjoj uzvišenosti i o svetosti Njegove službe, kao i o neophodnosti čistoće onih koji dolaze u Njegovu prisutnost. "Obličju Božjem i sjeni nebeskih stvari' (Heb. 8:5), trebala je služiti ne samo svetinju nego i služba koju su vršili svećenici." – Patr. i proroci, 360,361. Sve ovo ukazivalo je na činjenicu da je prvosvećenik svakog člana Božje obitelji zastupao pred Svemogućim.

Istina koja osnažuje vjeru

onih koji očekuju Krista

U nastojanju da pažnju svojih suvremenika usmjeri na starozavjetno evanđelje prikazano u službama svetinje, apostol Pavle piše: "Jer ću biti milostiv nepravdama njihovim, i grijeha njihovih i bezakonja njihovih neću više spominjati." – Heb. 8:12. "Svojom smrću i svojim uskrsnućem On je postao 'sluga svetinjama i istinitom svetištu, koje načini Gospod, a ne čovjek' (Heb. 8:12). Starozavjetni šator od sastanka podigli su ljudi, ljudi su izgradili hebrejski hram, ali svetinju gore – za koju je zemaljska svetinja bila simbol – nije podigao nijedan ljudski arhitekt. 'Evo čovjeka, kojemu je ime Izdanak... Jer će On sagraditi crkvu Gospodnju, i nosit će slavu, i sjedit će i vladati na svom prijestolju, i bit će svećenik na prijestolju svom' (Zah. 6:12,13)." – Želja vjekova, 144. Malobrojnim vjernicima koji su preživjeli gorko razočaranje 1844. godine otkrivena je istina o nebeskoj svetinji, gdje se služba pomi-

renja obavlja u stvarnosti a ne u simbolima. Tako su oni konačno shvatili da je starozavjetna služba bila samo preslika onoga što se u Novom zavjetu zbiva u stvarnosti. Nažalost, mnogi koji čitaju Bibliju misle da je djelo pomirenja završeno na Golgoti. Kristovo raspeće bilo je samo dio plana spasenja. Tu je Krist kao Janje Božje uzeo na sebe grijeh svijeta. Ali tu krv je trebalo unijeti u nebesku svetinju da bi se prikazala pred moralnim zakonom – Deset Božjih zapovijedi.

"Sada su u svetinji nad svetinjama ponovno ugledali lice svog milostivog Svećeničkog Poglavara, koji će se uskoro pojaviti kao njihov car i osloboditelj. Svjetlost koja je dopirala iz svetinje rasvijetlila je prošlost, sadašnjost i budućnost. Znali su da ih je vodio Bog svojim nepogrešivim providenjem." – Vel. borba, 379.

Naš Veliki svećenik u nebeskoj svetinji

Ivanu je u viziji na Patmosu bilo pokazano da je Krist poslije svog uskrsnuća i uznesenja na nebo otpočeo službu u prvom odjeljenju nebeske svetinje. "I obazreh se da vidim glas koji govoraše sa mnom; i obazrevši se vidjeh sedam svijećnjaka zlatnih, i usred sedam svijećnjaka kao Sina čovječjega, obučena u dugačku haljinu, i opasana po prsima pojasom zlatnim. A glava njegova i kosa bijaše bijela kao bijela vuna, kao snijeg; i oči njegove kao plamen ognjeni' (Otkr 1:12-14). Međutim, u zemaljskom svetištu dolazio je trenutak kad se redovna služba u prvom odjeljenju

završavala i dolazio je dan Pomirenja kad je služba obavljena u drugom odjeljenju svetinje. Kad je nesimboličan Dan pomirenja počeo u nebeskoj svetinji? Otkriva prorok Daniel: "Gledah dokle se postaviše prijestoli, i starac sjede, na kom bješe odijelo bijelo kao snijeg, i kosa na glavi kao čista vuna, prijestolje mu bijaše kao plamen ognjeni, kotači mu kao oganj razgorio. Rijeka ognjena izlažase i tekla je ispred njega, tisuće tisuća služashe mu, i deset tisuća po deset tisuća stajahu pred njih; sud sjede, i knjige se otvoriše." – Dan. 7:9,10. Nešto kasnije, apostol Ivan ponovno opisuje nebesku svetinju i službe u njoj; ali upravo kao i u svojoj prvoj viziji, on vidi djelo pomirenja, Kristovog posredovanja i Njegove brige za sedam perioda Novozavjetne crkve, u to vrijeme dodaje se i poruka o sudu: "I neznabošci se razgnjeviše, i dođe gnjev tvoj i vrijeme mrtvima da se sudi, i da se da plaća slugama tvojima, prorocima i svetima, i onima koji se boje imena tvojega, malima i velikima, i da se pogube oni koji zemlju pogubiše. I otvori se crkva Božja na nebu, i pokaza se kovčeg zavjeta njegova u crkvi njegovoj; i nastashe sijevanja munja, i glasovi, i gromovi, i potres zemlje, i grad veliki." Otk 11:18,19. Poruka o sudu zapisana u četrnaestom poglavlju Otkrivenja, koja je otpočela 1844. godine bila je istinita i u skladu je s lancem proročanstava. Ali taj sud treba se odvijati u nebu. U skladu s time, naš Veliki svećenik 1844. godine prelazi u svetinju nad svetinjama i tu obavlja posljednji dio svoje službe koji će nastaviti sve dok se vrijeme milosti i kušnje ne završi. "Isus je naš Prvosvećenik na nebesima. A što On čini? On vrši posredovanje i pomirenje za pripadnike svog naroda koji vjeruju u Njega. Kroz Njegovu pripisanu pravdu Bog ih prima kao one koji pokazuju pred svijetom da priznaju svoju odanost Bogu, držeći

zapovijedi." – Svjed. za propovjednike, 21.

Shvaćanje važnog djela našeg Velikog svećenika

Danas se pažnja duhovnog Izraela usmjerava na mjesto gdje naš Veliki svećenik obavlja svoju službu. Kako se mi kao narod trebamo ponašati u ovom nesimboličnom Danu pomirenja? Što trebamo činiti? U starom zavjetu to je bio dan duboke poniznosti i posta. U pitanju je bilo donošenje odluke ne samo za jednu godinu života, nego za vječni život. Isto tako, brojna pitanja se nameću i nama danas: Kako se trebamo ponašati u vremenu kad se naša sudbina odlučuje zauvijek? Pokazujemo li stvarno da živimo u vrijeme čišćenja nebeske svetinje kad ispoljavamo oholost i aroganciju? Možda prečesto zaboravljamo na svoje 'očišćenje od starih grijeha' (vidi: II. Pet 1:9). Dolazi vrijeme kad će naš Veliki svećenik završiti sa svojim posredovanjem u nebeskoj svetinji. Dragi brate, sestro, prijatelju, što će On donijeti za tebe i za mene? Hoće li nam donijeti blagoslov? Imajmo vjeru da nas krv našeg Velikog svećenika zaista može oprati od naših grijeha. Bez Njegovog posredovanja ne možemo otkloniti nijedan jedini grijeh koji sprječava naš ulazak u blaženstvo vječnosti. Žrtvom pomirenja taj grijeh je prenesen na nebesku svetinju, i sada može biti izbrisan. Predodžba o tome je toliko opsežna da možda nismo u stanju shvatiti je u potpunosti – ali uz sve to vjerom u našeg svemoćnog Spasitelja i potpunim oslanjanjem na Njegovu milost. On može ostvariti to čudesno otkupljenje u našem životu. "Pa još i sada On se kao Poglavar našeg spasenja zalaže za nas, ne samo kao onaj koji moli, nego kao Pobjednik koji svojom pobjedom polaže puno pravo na to." – Kristove pouke, 127.

"Krist je preuzeo na sebe da bude

naš zastupnik i jamac, i On ne zanemaruje nikoga. On koji nije mogao podnijeti da ljudska bića budu izložena vječnoj propasti, nego je svoju dušu dao na smrt zbog njih, s najdubljim suosjećanjem i milošću gleda na svaku dušu koja shvaća da se sama ne može spasiti." – Ibid., 128.

Zaključak

Kad se vrijeme milosti završi, mnogi će prepoznati stvarnost svog promašaja, neizbježnost vječne kazne i gubitak života. U to vrijeme oni bi rado dali sve za još jednu mogućnost da velikom svećeniku priznaju svoje grijeha. Koliko je njih koji danas sa sigurnošću tvrde da je Krist s njima, ali kad se On pojavi reći će im: "Nikad vas nisam poznao, idite od mene vi koji činite bezakonje' (Mat 7:23). Budite oprezni i molite se da pravu vjeru ne zamijenite lažnom a neosporno proročanstvo Biblije bezumnim prekoračivanjem dozvoljenog. Vaše ime može se naći u Kristovom srcu kao što je zemaljski veliki svećenik nekada nosio dvanaest dragih kamenova s imenima svih plemena Izraelovih na svom sudskom naprsniku. Vjerom svoje oči možete stalno usmjeravati na Njega u nebeskoj svetinji dok ne dođe onaj slavan trenutak kad ćete moći uzviknuti: "Gle, ovo je Bog naš, Njega čekasmo, On će nas spasiti; ovo je Gospod, Njega čekasmo; radovat ćemo se i veselit ćemo se spasenju Njegovom' (Iza 25:9). Onaj koji je bio na rubu propasti ili gledao smrti u oči – nikada ne može zaboraviti duboku svijest o zahvalnosti koju duguje Spasitelju svog života. Kristova žrtva i sve što je učinio za nas neće se zaboraviti kroz svu vječnost. Stoga na to nikada nemojmo zaboraviti ni tijekom kratkog vremena koje nam još preostaje na ovoj zemlji. Amen.

NOVI ZAVJET

Odabrano iz Biblije i Duha proroštva uz komentare
B. Monteiro

Nepouzdana obećanja

Obećanje ispisano na pijesku. Što znači takvo obećanje? Kome je ono potrebno? Nikome. Ako se pokušate uhvatiti za takvo obećanje, vidjet ćete samo da se ono raspada u pregršt nečeg drugog, ostavljajući vas strašno nezadovoljnima i razočaranima... Da, možemo samo zamisliti kako se Gospod morao biti razočaran takvim vjerolomstvom! Osvrnimo se na sljedeći prizor: "I dođe Mojsije, i kaza narodu sve riječi Gospodnje i sve zakone. I odgovori narod jednoglasno i reče: **činit ćemo sve što je rekao Gospod.** I napisa Mojsije sve riječi Gospodnje, i ustavši rano načini oltar pod gorom i dvanaest stupova za dvanaest plemena

Izraelovih. I posla mladiće između sinova Izraelovih, koji prinesoše žrtve paljenice i prinesoše telce za žrtve zahvalne Gospodu. I uzevši Mojsije polovinu krvi, metnu u zdjele, a polovinu krvi izli na oltar. I uze knjigu zavjetnu i pročitao narodu. **A oni rekoše: što je god rekao Gospod činit ćemo i slušat ćemo. A Mojsije uze krv, i poškropi njom narod, i reče: evo krv zavjeta, koji učini Gospod s vama za sve riječi ove.**" – Izl 24:3-8.

Je li to obećanje bilo dostojno povjerenja?

Što znači zavjet? Zavjet treba biti pouzdan, čvrsto zagaraniran suglasnošću na koju možete računati, zar ne? Zavjetni pris-

tanak zapisan u Izlasku 24:3-8 bio je čak i zapečaćen krvlju! Kako su divno obećanje Izraelci kao narod dali tom prilikom! Nije li davanje tako velike izjave bilo plemenito i lijepo od njih?

Međutim, tragičan i sraman ishod ovoga govori sasvim drugačije. Zapis u samo nekoliko kasnijih poglavlja iste knjige otkriva što je uslijedilo dok je Bog na Gori Sinajskoj Mojsiju saopćavao ono što je bilo za dobro toga naroda.

"A narod vidjevši gdje Mojsije dugo ne silazi s gore, skupi se narod pred Arona, i rekoše mu: hajde, načini nam bogove koji će ići pred nama, jer tome Mojsiju koji nas izvede iz zemlje egipatske ne znamo što se dogodi. A Aron im reče: poskidajte zlatni nakit

što su u ušima žena vaših, sinova vaših i kćeri vaših, i donesite mi. I poskida sav narod zlatni nakit što im bijahu u ušima, i donesoše Aronu. A on uzev iz ruku njihovih, sali u kalup, i načini tele saliveno. I rekoše: ovo su bogovi tvoji, Izraele, koji te izvedoše iz zemlje egipatske. A kad to vidje Aron, načini oltar pred njim; i povika Aron, i reče: sutra je praznik Gospodnji. I sutradan ustavši rano prinesoše žrtve paljenice i žrtve zahvalne; i posjeda narod, te jedoše i piše, a poslije ustaše da igraju. A Gospod reče Mojsiju: idi, siđi, jer se pokvari taj narod, koji si izveo iz zemlje egipatske. Brzo zađoše s puta, koji sam im zapovjedio; načiniše sebi tele živeno, i pokloniše mu se, i prinesoše mu žrtvu, i rekoše: ovo su bogovi tvoji, Izraele, koji te izvedoše iz zemlje egipatske." – Izl 32:1-6.

Kako je Mojsije reagirao na tako drastičan prijestup zavjeta naroda? "I kad dođe blizu okola, ugleda tele i igre, te se razgnjevi Mojsije, i baci iz ruku svojih ploče, i razbi ih pod gorom. Pa uze tele koje bijahu načinili i spali ga ognjem, i satre ga u prah, i prosu ga po vodi, i zapoji sinove Izraelove. I reče Mojsije Aronu: što ti je učinio ovaj narod, te ga uvali u toliki grijeh? Izražavajući svoju užasnu zaprepaštenost vjerni potpastir Izraelaca razbio je ploče, pružajući narodu na taj način upečatljivu očevidnu pouku da su svojim sramnim prijestupom razbili zakon. Kako je samo bezvrijedan bio zavjet koji su oni učinili sa svojim Osloboditeljem i Dobrotvorom! U to što su oni izjavili zaista se nije moglo imati povjerenja. Zašto ne? Zato što su se oni sa svoje strane oslanjali samo na nepostojanu ljudsku snagu. Zadovoljstvo samim sobom uvijek dovodi do pada pod pritiskom – povijest to pokazuje od dana Kajinovih do brzopletog revnovanja Jehujevog

i plahovite razmetljivosti Šimuna Petra koja ga je navela da se odrekne svoga Učitelja. Svaki zavjet koji se zasniva samo na nepostojanim zaslugama smrtnika osuđen je na neuspjeh.

Izrael i "Stari zavjet"

"Bog ih je doveo na Sinajsku goru i otkrio mu svoju slavu. Tu im je dao svoj zakon i, pod uvjetom da budu poslušni, obećao im je velike blagoslove: 'Ako dobro poslušate glas moj i ušćuvate zavjet moj... bit ćete mi carstvo svećeničko i narod svet' (Izl 19:5,6). **Međutim, oni nisu uviđali grješnost vlastitog srca i činjenicu da je bez Krista nemoguće držati Božji zakon. Zato su bili spremni odmah i bez razmišljanja učiniti zavjet s Bogom. Uvjereni da su u stanju sami 'utvrditi svoju pravdu', izjavili su: 'Što je god rekao Gospod činit ćemo i slušat ćemo'** (Izl 24:7). Prisustvovali su objavljivanju zakona u veličanstvenosti koja traži najdublje strahopoštovanje i stajali su pod gorom drhteći od straha, a ipak su poslije samo nekoliko tjedana raskinuli svoj zavjet s Bogom i klanjali se liku rezanom. **Božjoj milosti se više nisu mogli nadati na osnovu zavjeta koji su raskinuli...**

"Uvjeti staroga zavjeta glasili su: 'Slušaj i živi: 'I dadoh im uredbe svoje i objavih im zakone svoje, koje tko vrši, živ će biti kroz njih' (Ezekiel 20:11; Izl 18:5). 'Proklet neka je onaj koji ne bi ostao na riječima ovoga zakona i tvorio ih' (Pnz 27:26)." – Patr. i proroci, 383.384.

"Da, Bog je ostao vjeran svom zavjetu kao i uvijek, ali nažalost Izraelci su pogazili suglasnost koju su dali. Tako je zavjet na koji su pristali sada raskinut i poništen. Je li se Bog tada sa gnušanjem okrenuo od njih? Odbacuje li On nas danas sa gnušanjem kad u

nečemu pogriješimo? Ne. Naprotiv, On milostivo poučava one koji pristaju primiti pouku. Pogledajmo što možemo naučiti o Božjoj velikoj milosti.

Budući da su živjeli usred idolo-poklonstva i pokvarenosti, oni nisu imali pravu predodžbu o Božjoj svetosti, o težini grješnosti vlastitog srca, o potpunoj nesposobnosti da se samo svojom snagom pokoravaju zakonu Božjem. A nisu ni osjećali koliko im je bio potreban Spasitelj. Svemu tome ih je trebalo naučiti.

"Sada, pošto su uvidjeli svoju grješnost i potrebu oprostjenja **bili su dovedeni do toga da osobno osjete koliko im je potreban i Spasitelj** koji je bio otkriven u Abrahamovom zavjetu i nagovještavan prinošenjem žrtava. I sada su se vjerom i ljubavlju vezali za Boga kao svog osloboditelja od robovanja grijehu. Tek sada su bili spremni cijeniti blagoslove Novoga zavjeta.

"Novi zavjet" je osnovan na 'boljim obećanjima' – na obećanju o praštanju grijeha i o božanskoj milosti koja je u stanju preporučiti srce i dovesti ga u sklad s načelima Božjeg zakona. 'Nego ovo je zavjet što ću učiniti s domom Izraelovim, poslije ovih dana, govori Gospod: stavit ću zavjet svoj u njih i na srcu njihovu napisat ću ga... jer ću im oprostiti bezakonja njihova i grijeha njihovih neću više spominjati' (Jer 31:33,34).

"Isti zakon koji je bio ispisano na kamenim pločama, utisnuo je Sveti Duh na ploče srca. Umjesto uzaludnog nastojanja da 'utvrdimo' neku svoju pravdu, trebamo prihvatiti pravdu Kristovu. Njegova krv je pomirenje za naše grijeha. Njegova poslušnost se pripisuje nama. Tada srce preporođeno Svetim Duhom donosi 'rod duhovni'. **Kristovom milošću uspjeh ćemo živjeti u poslušnosti prema zakonu**

Božjem, upisanom u našem srcu.

A ako imamo u sebi duh Kristov, živjet ćemo onako kako je On živio.” – Patr. i proroci, 384. Što je Isus s punim povjerenjem mogao reći o sebi dok je kao Sin čovječji živio na ovoj zemlji? “Sa zadovoljstvom činim volju Tvoju, Bože moj, i zakon je Tvoj meni u srcu” (Ps 40:8). “Ne ostavi Otac mene sama; jer ja svagda činim što je Njemu ugodno” (Ivan 8:29). Čak i kad je bio u sjenci najstrašnijeg kušanja, On je zaista mogao reći: “knez ovoga svijeta” –obmanjivač i neprijatelj svake duše – “u meni nema ništa” (Ivan 14:30). “Naš Spasitelj se čak ni jednom jedinom mislju nije dao navesti da popusti iskušenju” (V. borba, 551). U Kristovom srcu nije bilo nijedne strune koja bi zatrepila u skladu sa varljivim primamljivanjem đavolskog bezakonja. To je duhovno stanje u kojem se i mi također moramo naći. “Vjerom u Kristovu krv prolivenu zbog našeg pomirenja trebamo se osloboditi grijeha još u ovom životu. Naš dragocjen Spasitelj nas poziva da Mu se pridružimo, da svoje slabosti udružimo s Njegovom snagom, svoje neznanje s Njegovom mudrošću, i svoju nedostojnost s Njegovim zaslugama.” – Velika borba, 551.

Abrahamski zavjet

“Kao što Biblija prikazuje dva zakona od kojih je jedan nepromjenjiv i vječan, a drugi privremen i prolazan, tako ima i dva zavjeta. Zavjet milosti je prvi put sklopljen s čovjekom u Edenu, kad je poslije učinjenog grijeha dano božansko obećanje da će sjeme ženino stati zmiji na glavu. Taj savez je svim ljudima nudio oprostjenje i podršku Božje milosti da bi ubuduće vjerom u Krista mogli biti poslušni. Obećan im je vječni život pod uvjetom da

ostanu vjerni Božjem zakonu. Na tome su patrijarsi zasnivali svoju nadu u pogledu spasenja.” – Patr. i proroci, 381.

“Isti taj zavjet bio je obnovljen s Abrahamom u obećanju: ‘I blagoslovit će se u sjemenu tvojem svi narodi na zemlji’ (Post 22:18). To obećanje je ukazivalo na Krista. Abraham ga je tako i shvatio (vidi: Gal 3:8,16), pa je od Krista i očekivao oprostjenje grijeha. Ta vjera mu je uračunata u pravdu. Zavjet učinjen s Abrahamom je također podržavao važnost autoriteta Božjeg zakona.

“Iako je taj zavjet bio učinjen s Adamom i obnovljen s Abrahamom, ipak nije mogao biti potvrđen sve do Kristove smrti. Prema Božjem obećanju, zavjet je postojao otkako je bio dat prvi nagovještaj o iskupljenju; bio je prihvaćan vjerom; ipak otkako ga je Krist potvrdio, naziva se Novi zavjet. Božji zakon bio je osnova tog zavjeta koji je zapravo samo sredstvo da se čovjek opet dovede u suglasnost s božanskom voljom na taj način što je doveden u položaj koji mu omogućuje da bude poslušan Božjem zakonu. “Zavjet obnovljen s Abrahamom potvrđen je Kristovom krvlju i naziva se ‘drugi’ ili ‘novi’ zavjet, jer je krv kojom je zapečaćen, prolivena poslije krvi prvog zavjeta. Da je Novi zavjet bio na snazi i u doba Abrahamovo očevidno proizlazi iz činjenice da je on tada bio potvrđen ne samo obećanjem, već i zakletvom Božjom – ‘dvjema nepokolebljivim stvarima u kojima Bogu nije moguće slagati’ (Heb 6:18).” – Patr. i proroci, 382.

Širenje rasprostranjene priče

Mnogi lažni učitelji ne prestaju obmanjivati iskrene duše postojećim mišljenjem da ‘stari zavjet’ predstavlja zakon od Deset zapovijedi, a da je ‘novi zavjet’ jednostavno vjerovanje u Krista (vjera

bez zakona). To je opasna varka u nastojanju da se Krista odvoji od svetog Božjeg zakona koji je nepromjenjiv prijepis Njegovog savršenog karaktera ljubavi. Tako iskripljenu predodžbu o vjeri Isus nikad nije dao. Ipak i kod iskrenih duša može se pojaviti pitanje: ‘Zašto je na Sinaju formuliran drugi zavjet kad je u abrahamskom zavjetu bilo sadržano obećanje o ispunjenju?’ – Ibid., 383.

Odgovor nam je dat:

“Izraelski narod je za vrijeme svog robovanja u velikoj mjeri izgubio pojam o Bogu i načelima abrahamskog zavjeta. Kad ih je oslobodio iz Egipta, Bog im je nastojao otkriti svoju moć i milost kako bi ih naveo da Ga ljube i da imaju povjerenja u Njega. Doveo ih je do same obale Crvenog mora – gdje je izgledalo potpuno nemoguće pobjeći od egipćana koji su im bili za petama – da bi shvatili koliko su bespomoćni i koliko im je neophodna božanska pomoć.” – Patr. i proroci, 383. Kako primijeniti ovo u naše vrijeme? Apostol Pavle daje objašnjenje: “Opravdavši se dakle vjerom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Krista” (Rim 5:1); “Kvarimo li dakle zakon vjerom? Bože sačuvaj! Nego ga još utvrđujemo” (Rim 3:31); “Jer što zakonu bješe nemoguće, jer bješe oslabljen tijelom, posla Bog sina svojega u obličju tijela grijehovnoga, i za grijeh osudi grijeh u tijelu, da se pravda zakona ispuni u nama koji ne živimo po tijelu nego po duhu” (Rim 8:3,4).

Je li stvarno moguće držati cijeli moralni zakon?

“Da pod abrahamskim zavjetom nije bilo moguće držati Božje zapovijedi, svaka bi duša bila izgubljena. Abrahamski zavjet je zavjet milosti. ‘Milošću ste spašeni.’ (usp. Iv 1:11,12) Neposlušna djeca?

Ne, nego poslušna svim Njegovim zapovijedima. Ako je nemoguće držati Njegove zapovijedi, zašto onda On postavlja poslušnost Njegovim zapovijedima kao dokaz da ga ljubimo?” – Biblijski komentari, 33.

Ostajući u novom zavjetu, primamo obilje Božje blagodati – Njegovu milost i snagu da Mu budemo poslušni. Prihvaćajući Njegovu Riječ - hraneći se kruhom života tako da On postaje sastavni dio našeg bića – ono što je tjelesno u našoj prirodi izumire i naš život se ispunjava snagom koja dolazi odozgo. U okrilju Novog zavjeta mi više nismo pod kaznom zakona jer nam je zakon u srcu. “Jer je ovo ljubav Božja – da zapovijedi Njegove držimo, a zapovijedi Njegove nisu teške. Jer sve što je rođeno od Boga pobjeđuje svijet, i ovo je pobjeda koja pobijedi svijet – vjera naša” – (1. Iv. 5:3,4).

Snaga grijehom ranjene duše: ne biti više sličan slovima na nestalom pijesku

Dragi čitatelji, osjećate li se ponekad potpuno bespomoćni – u lancima pogrešnih navika, moralnih nedostataka, izrazite nesavršenosti? Ako je tako, niste usamljeni.

“Osjećajući strašnu moć iskušenja i neodoljivu privlačnost želje koja traži da bude zadovoljena, nesretnik očajnički zapomaže: “Ne mogu se oduprijeti zlu!”. Kažite mu da može i da se mora tome oduprijeti. Može se dogoditi da bude ponovno savladan, ali to ne treba uvijek biti tako.

“Oni koji svoje pouzdanje polažu na Krista ne trebaju biti robovi ni naslijeđenih ni stečenih loših navika i sklonosti ka zlu. Umjesto da robuju nižoj prirodi, oni trebaju gospodariti prohtjevima i strastima. Bog nas u borbi protiv zla ne ostavlja same da se borimo samo našom ograničenom ljuds-

kom snagom. Ma kakve bile naše naslijeđene i stečene sklonosti ka zlu, možemo ih savladati onom silom koju nam On tako rado daje.” – Zdravlje i sreća, 150.

“Kad svoju volju predamo Kristu povezujemo se sa božanskom silom. Primamo silu odozgo koja nas održava čvrstima. Svakome je moguće živjeti čistim i plemenitim životom, životom pobjede nad prohtjevima i svim slastima samo ako pristane svoju slabu i nepostojanu čovječju volju ujediniti sa vječnom i nepromjenjivom voljom Božjom.” – Ibid., 151.

“Mnogi se pitaju: ‘Kako se mogu predati Bogu?’ Vi Mu se želite predati, ali vam nedostaje moralne snage, zarobljeni ste sumnjom i sputani navikama grješnog života. Vaša obećanja i odluke slični su kulama od pijeska. Niste u stanju kontrolirati svoje misli, osjećaje i želje. Svjesni svojih neispunjenih obećanja i neodržanih zavjeta, gubite povjerenje u vlastitu iskrenost i čini vam se da vas Bog

ne može primiti. Ipak, nemojte očajavati. Potrebna vam je istinska snaga volje. Ona je vladajuća sila čovjekove prirode, u njoj leži snaga odluke i moć izbora. Sve ovisi o ispravno usmjerenosti volji. Bog je ljudima dao moć izbora, i na njima je da se odluče. Ne možete sami promijeniti svoje srce, ne možete sami predati Bogu svoje osjećaje, ali možete izabrati i odlučiti da Mu služite. Možete Mu predati svoju volju, a Bog će tada djelovati u vama da hoćete i činite što je Njemu ugodno. Na taj će način cijelo vaše biće biti dovedeno pod kontrolu Kristovog Duha. Vaši će osjećaji biti usredotočeni na Krista, vaše će misli biti usklađene s Njim. Težnja da budemo dobri, pobožni i sveti ispravna je sama po sebi, ali ako se zaustavimo samo na tome, ako samo imamo dobre želje, to nam ništa neće koristiti. Mnogi

su se nadali da će jednom postati kršćani i željeli su biti kršćani, a ipak će biti zauvijek izgubljeni jer svoju volju nisu predali Bogu; njihov životni izbor nije bio kršćanstvo, nisu donijeli odluku da budu kršćani.” – Put Kristu, 42.

“Pravilnim uvježbavanjem volje u vašem se životu može dogoditi potpuna promjena. Predajući svoju volju Kristu, povezujete se sa silom koja je moćnija od svakog “poglavarstva i vlasti”. Stalno ćete s neba primati Snagu da možete ostati postojani. Na taj će način, predajući se neprestano Bogu, moći živjeti novim životom, životom vjere.” – Ibid., 43. Imajući u vidu ovakva obećanja – koja Svemoćan Stvoritelj u svojoj milosti nudi svakoj pokajničkoj duši – zaista nemamo potrebe plašiti se neuspjeha. Ta bitka je već zadobivena; Kristovom žrtvom na Golgoti pobjeda je osigurana.

Iz starog u novi

“Jer da je prvi zavjet bio bez mane, ne bi se tražilo mjesto za drugi. Jer koreći njih govori: Evo idu dani, govori Gospod, i učinit ću s domom Izraelovim i s domom Judinim Zavjet novi, ne onakav zavjet koji učinih s ocima njihovim u dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje egipatske; jer oni ne ostaše u zavjetu mome, i ja ne marih za njih, govori Gospod. Jer ovo je Zavjet koji ću zavjetovati domu Izraelovu poslije onih dana, govori Gospod: Staviti ću zakone moje u misli njihove i napisati ću ih na srcima njihovim, i biću im Bog, i oni će biti moj narod.” – Heb. 8:7-10. Zato se svim srcem držimo novog zavjeta učinjenog kroz Krista Isusa. Takvo iskustvo nije nepostojano kao slova ispisana na pijesku, već nas veže neraskidivim nitima ljubavi koja će trajati kroz beskrajna vremena vječnosti.

SVETINJI NAD SVETINJAMA

D. Jeyasing

Krv, supstanca zagasito crvene boje koja nam je svima poznata ima ozbiljnu i vrlo važnu simboliku. Ona je u Bibliji simbol života i smrti (Post 9:4-6). Ona je vrlo bitna, zajednička je svakom ljudskom biću svojstvena i neophodna, jer je 'Bog učinio da od jedne krvi sav rod čovječji živi po svemu licu zemaljskome' (Djela 17:26). U ovom burnom vremenu čestih povreda i stradanja, ljudi nastoje dati krv za potrebe ozlijeđenih i ugroženih. S druge strane, krv se namjerno svakodnevno proljeva na sve strane širom našeg planeta. Knez mira ne želi da Njegov narod sudjeluje u ostvarivanju takvih ciljeva. "Nemojte sudjelovati u besplodnim djelima tame", kaže On, "nego ih još razotkrivajte. Jer je sramno i govoriti

o onome što oni tajno čine. A sve što se razotkriva svjetlošću se objelodanjuje; jer sve što je objelodanjeno izlazi na svjetlost" (Efe 5:11-13). Bog zna da su ljudi skloni grijehu u ozbiljnoj opasnosti da postanu bezosjećajni i hladni u svojoj predodžbi o prolijevanju krvi, posebno u ovim posljednjim danima. "Zato što će se bezakonje umnožiti, ohladnjet će ljubav mnogih" (Mat. 24:12). Za mnoge koji odrastaju u eri televizije, filmova, video i DVD aparata, nasilnički postupci krvoprolića prikazuju se i ponavljaju toliko puta da um promatrača postaje potpuno bezosjećajan za takvu tragediju. Zar se onda trebamo čuditi što je generaciju takvih teško ganuti evanđeljem o krotkom i smjernom Isusu? Što je još

gore, kod onih koji su bili izloženi ratnim strahotama ili su bili nesretne žrtve nevolja u stvarnom životu, bolne utiske o tim užasnim prizorima gotovo je nemoguće izbrisati. Samo zahvaljujući Božjoj milostivoj pomoći takvi doživljaji se mogu zaboraviti i izbrisati iz pamćenja. Imajući u vidu takve opasnosti, Gospod nam poručuje: "Na Sionu strepe grešnici, trepet spopada bezbožnika: 'Tko će od nas opstati pred ognjem zatornim, tko će od nas opstati pred žarom vječnim?' Onaj koji hodi u pravdi i pravo govori, koji prezire dobit od prinude, koji otresa ruku da ne primi mito, koji zatiskuje uši da ne čuje o krvoproliću, koji zatvara oči da ne vidi zlo" (Izaija 33:14,15). Da, ne možemo izbjeći svakodnevne stvarnosti koje se odigravaju na ovoj grješnoj

zemlji, ali imamo mogućnost da mudro izaberemo što ćemo dozvoliti svojoj djeci da promatraju. Ako ozbiljno razmišljamo o pripremanju svoje duše za vječnost, zatvorit ćemo svoje oči da ne gledaju zlo i svoje uši da ne slušaju o krvoproliću. Tada će se i nad nama ispuniti divno i utješno Božje obećanje dano preko istog proroka: "On će prebivati u visinama, tvrde na stijenama bit će mu utočište, imat će dosta kruha i vode će mu svagda dotjecati. Oči će ti gledati kralja u njegovoj ljepoti, promatrat će zemlju daleku." (stihovi 16 i 17).

Izuzetak i stvarni razlog za prolijevanje krvi

Usprkos našoj dužnosti da se čuvamo i držimo što je moguće dalje od "prolijevanja krvi", postoji jedna povijest o prolijevanju krvi koja zaista treba biti u središtu naše pažnje – i to sa spasonosnim razlogom.

"Ta znate da od svog ispraznog načina života, što vam ga oci namriješe, niste otkupljeni nečim raspadljivim, srebrom ili zlatom, nego dragocjenom krvlju Krista, Jaganjca nevina i bez mane. On bijaše doduše predviđen prije postanka svijeta, ali se očitova na kraju vremena radi vas koji po njemu vjerujete u Boga koji ga uskrisi od mrtvih te mu dade slavu da vjera vaša i nada bude u Bogu." (I. Petr. 1:18-21)

Skupocjena Kristova krv je sveta tema na kojoj se zasniva naša nada i koja će se proučavati kroz svu vječnost. "Jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojim bismo se mogli spasiti" (Djela 4:12). Dok je bio na ovoj zemlji, Krist je rekao: "Sada je sud ovom svijetu, sada će knez ovoga svijeta biti izbačen. A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi." To reče da označi kakvom će smrću umrijeti." (Ivan 12:31-33).

Simbolično prolijevanje krvi u hebrejskom obrednom sustavu

Od najranijih vremena, oni koji su se bojali Boga poučavani su od svog najranijeg djetinjstva osnovnom načelu: "Po zakonu gotovo sve se čisti krvlju i bez prolijevanja krvi ne biva oprostjenje" (Heb 9:22). Na taj način sustavno prinošenje žrtava stalno je ukazivalo na krv Janjeta Božjeg koje uze na se grijeh svijeta. Bog je Izraelce kao svoj izabrani narod četrdeset godina vodio kroz pustinju prije nego što su ušli u obećanu zemlju. Za dan kad su bili oslobođeni iz ropstva, Gospod je rekao da im bude početak godine. Tri mjeseca kasnije Gospod se javio Mojsiju na Gori Sinajskoj i napisao mu Deset zapovijedi a dao mu i druge građanske zakone za njihovo dobro. Tu mu je Gospod pokazao uzor nebeske svetinje i zapovjedio da Mu po uzoru na to (Izl 25:8) načine svetište "da među njima prebiva". To pokretno svetište u kojoj je prvi poglavar svećenički bio Aron nazvana je svetište ili 'Šator od sastanka'. Tu su obavljane svete službe dok nije podignut hram. Isustva njihovog robovanja u Egiptu i njihovo čudesno oslobođenje Bog upotrebljava kao usporedbu s iskustvom našeg robovanja grijehu i čudesnog oslobođenja od toga.

Svetište prvog zavjeta

Svetište je bilo središte obrednog sustava i ceremonija. Tu je Gospod nastanio svoje ime, odražavao svoju slavu, i komunicirao s velikim svećenikom (Izl 25:8). Svetište se nije sastojalo od samo dva odjeljenja, nego i predvorje i posude za svetu službu, uključujući i okruženje na kojem se nalazilo (Br 2:29-31; 10:17,21). Svećenstvo je predstavljalo ilustraciju ili presliku pravog svetišta. Pavle to naziva svetištem prvog zavjeta (Heb 9:1) u kojem su prinošeni darovi i žrtve (stih 9).

Svećenstvo zemaljskog svetišta ili prvog zavjeta pripadalo je potomcima Levijevim.

Svetište novog zavjeta

Svetište Novog zavjeta nije na zemlji nego na nebu. Pravi šator koji sačinjava dio novozavjetnog svetišta načinio je i podigao sam Gospod. "Krist se pak pojavi kao Veliki svećenik budućih dobara pa po većem i savršenijem Šatoru - nerukotvorenu, koji nije od ovoga stvorenja" (Heb 9:11). Kad je, po uznesenju sjeo "s desne strane prijestolja Veličanstva na nebesima" On je postao "službenik Svetišta i pravog 'Šatora, onoga koji podiže Gospodin', a ne čovjek" (Heb 8:1,2). Svećenstvo "boljeg zavjeta" u nebeskoj svetinji pripada samo Sinu Božjem. On upotpunjava oba svećenstva i Melkisedekovo i Abrahamovo.

Krist: i Janje i Svećenik

Od svih titula koje pripadaju našem Spasitelju: "Jagnje Božje" (Ivan 1:29,36) i "veliki Poglavar svećenički (Heb 4:14) najdraže su pripadnicima ljudskog roda. Svojim zaslugama u svojstvu "Janjeta Božjeg" i "Velikog svećenika" On je sirotim pripadnicima palog ljudskog roda omogućio da budu i u carstvu milosti i u carstvu slave. Krist je Veliki svećenik "zauvijek po redu Melkisedekovu" (Heb 7:17). Na tom položaju nitko prije Njega nije bio niti će iko biti nakon Njega. Mesija je "janje koje je zaklano od postanka svijeta" (Otk 13:8). U simboličnoj službi, prijestupnik je morao dovesti žrtvu koja je prinošena za njegov grijeh. Bez te žrtve svećenik nije mogao obavljati službu (Lev 4:27-29), ali Krist može, jer On ima neprolazno svećenstvo (Heb 7:21,24) uzvišenije od svećenstva sinova Levijevih po redu Aronovu. Kao što je On sam savršen, i Njegovo svećenstvo je neprolazno. On uvi-

jek živi i ne prestaje posredovati za nas.

Svakodnevna služba u zemaljskoj svetinji

“Svakodnevna služba sastojala se od jutarnjeg i večernjeg prinošenja žrtve paljenice, paljenja tamjana na zlatnom kadionom oltaru i posebnih žrtava za grijeh pojedina.” – Patr. i proroci, 362.

Za narod

“Svako jutro i svaku večer spaljivalo se na oltaru po jedno jednogodišnje janje. Osim toga prinosila se i hrana koja je predstavljala svakodnevni dar naroda Jahvi i njihovu stalnu ovisnost o Kristovoj krvi pomirenja.” – Patr. i proroci, 362.

Za pojedince

“Najvažniji dio svakodnevnog bogoslužja bio je onaj koji se odnosio na službu za pojedince. Grešnik koji se pokajao, donosio bi svoju žrtvu pred vrata šatora od sastanka i, stavljajući svoje ruke na glavu životinje, ispovijedao bi svoje grijeh čime ih je simbolično prenosio sa sebe na nevinu žrtvu. Zatim bi svojom rukom zaklao životinju, a svećenik je krv unosio u svetinju i škropio njome ispred zavjese iza koje se nalazio kovčeg sa zakonom koji je grešnik prestupio.” – Patr. i proroci, 364. “Tom ceremonijom se grijeh, posredstvom krvi, simbolično prenosio na svetinju. U nekim slučajevima krv se nije unosila u svetinju, nego je svećenik morao pojesti meso, kao što je Mojsije zapovjedio sinovima Aronovim: ‘I dade vam Gospod da nosite grijeh svega zbora’ (Lev 10:17). Obje ceremonije slikovito su predstavljale prenošenje grijeha s pokajnika na svetinju.” – Ibid., 365.

“Sve žrtve koje su se prinisile tijekom godine, zamjenjivale su u neku ruku samog grešnika, ali krv žrtvovane životinje nije donosila potpuno pomirenje za grijeh. Ona je bila predviđena samo kao sredstvo kojim se grijeh s pokajnika mogao prenijeti na svetinju. Time što je prinio krv, grešnik je priznao autoritet zakona koji je prekršio i izrazio svoje vjerovanje u Onoga koji je imao ukloniti sve grijeh svijeta; ali time grešnik nije bio potpuno oslobođen osude i kletve zakona.” – Ibid., 366.

Godišnje službe u zemaljskoj svetinji

Služba pomirenja koju je prvosvećenik obavljao desetog dana sedmog mjeseca bitno se razlikovala od onoga što su svećenici poduzimali za narod u svojoj svakodnevnoj službi. Prvosvećenik je desetog dana sedmog mjeseca mogao ući u svetinju nad svetinjama da izvrši očišćenje za sav

izraelski narod (Lev 16:34,29). To je bio dan Pomirenja ili godišnja služba za uklanjanje i brisanje grijeha cijele izraelske nacije. Bio je to najznačajniji dan u godini. Svi izraelci imali su svoje grijeh koji su obrednom službom tijekom godine praštani i simbolično preneseni na svetinju,

sada su se okupili oko svetinje dok je prvosvećenik ulazio u Svetinju nad svetinjama da očisti svetinju i šator od “nečistoća sinova Izraelovih” (Lev 16:18-20) da budu “očišćeni od svih grijeha svojih pred Gospodom” (Lev 16:30). To je imalo ne samo komemorativno već i simbolično značenje. I nije bilo samo podsjećanje na njihov boravak u pustinji, nego je isto tako ukazivao na velik dan konačnog oslobođenja. “I kad (Aron) očisti svetinju i šator od sastanka i oltar, tada neka dovede jarca živoga; i metnuvši Aron obje ruke svoje na glavu jarcu živome, neka ispovijedi nad njim sva bezakonja sinova Izraelovih i sve prijestupe njihove u svim grijesima njihovim, i položivši ih na glavu jarcu neka ga da čovjeku spremnom da ga istjera u pustinju. I jarac će odnijeti na sebi sva bezakonja njihova u pustinju” (Lev 16:20-22).

“Pravda zahtijeva da sotona najzad bude kažnjen, jer je on začetnik zla i direktno je poticao sve grijeh koji su uzrokovali smrt Sina Božjeg...” – Patr. i proroci, 368.

U nebeskoj svetinji

U nebeskoj svetinji naš Veliki svećenik službu pomirenja i ispaštanja za nas obavlja svojom vlastitom krvlju, i dobivamo oprost. Naše grijeh On je na tijelu svom iznio na križ (I. Pet 2:24; Mat 8:17; Iza 53:4-12); i On pred Ocem osobno posreduje za nas (I. Iv 2:1,2). “U simboličnoj službi grijeh je krvlju prinošene žrtve bio uklonjen s pokajnika, ali je ostajao na svetinji sve do Dana pomirenja.” – Patr. i proroci, 368. U nesimboličnoj službi, naši grijehi – iako priznati i okajani – ostaju u nebeskim zapisima (Iza 65:6,7;

I. Tim 5:24) sve dok se ne izbrišu na istražnom sudu (Dj 3:19). “Jedino što je ispravno i u čemu možemo naći sigurnost je da se pokajemo i da svoje grijeh priznamo pred Bogom. Shvativši da smo grešnici, trebamo vjerovati u Gospodina Isusa Krista koji nam jedini može oprostiti i pripisati nam svoju pravednost. Kad dođu vremena osvježenja iz prisustva Gospodnjega, grijesi pokajnika, koji su prihvatili Kristovu milost i postali pobjednici krvlju Janjetovom, bit će izbrisani iz nebeskih zapisa i stavljeni na sotonu kao začetnika grijeha, tako da im više ni na um neće dolaziti. Grijesi pobjednika bit će izbrisani iz nebeskih knjiga, a njihova imena ostat će u knjizi života.” – Znaci vremena, 16. svibnja, 1895. U simboličnoj službi grijeh je krvlju žrtvovane životinje skinut s pokajnika, ali je ostajao na svetinji sve do Dana pomirenja. Na sličan način Kristova krv, iako pokajnika oslobađa od osude zakona, ona njegove grijeh ne briše odmah, oni ostaju zapisani u svetinji sve dok se djelo pomirenja ne završi. “Na velik dan konačne presude mrtvi će primiti plaću; ‘kao što je napisano u knjigama, po djelima svojima’ (Otk 20:12). Tada će, zahvaljujući zaslugama Kristove prolivene krvi, grijesi pravih pokajnika biti izbrisani iz nebeskih knjiga. Tako će svetinja biti oslobođena i očišćena od grijeha. U zemaljskoj službi je to veliko djelo pomirenja ili brisanje grijeha bilo simbolično predstavljeno obredima vršenim na Dan pomirenja – čišćenjem zemaljske svetinje vršenim na taj način što su grijesi, koji su je oskvrnjavali, konačno bili odstranjeni pomoću krvi žrtve prinesene za grijeh. “Kao što će u konačnom pomirenju grijesi pravih pokajnika biti izbrisani iz nebeskih knjiga da se na njih nikad više i ne pomisli, tako su i onda grijesi simbolično

bili odneseni u pustinju i zauvijek odstranjeni iz zajednice.” – Patr. i proroci, 368. Kad je svećenik ulazio u svetinju nad svetinjama, prikazujući mjesto gdje naš Veliki svećenik posreduje za nas, i škropio krvlju pomirenja iznad prijestolja milosti, on nije pristupao bez žrtava koje su prinošene zbog dobivanja milosti. Dok se svećenik pred Bogom zalagao za narod, svaki pojedinac je u skrušenosti srca pognuo glavu, preklinjući za oprost svoje grijeha. “Simboli i stvarnost spojili su se u smrti Isusa Krista, Janjeta Božjeg žrtvovanog za grijeh svijeta. Naše spasenje omogućeno je jedino žrtvom koju je podnio naš Veliki svećenik. Savršeno ispaštanje za grijeh svijeta i pomirenje čovjeka s Bogom učinjeno je kad je On žrtvovao svoj život na križu.” – Znaci vremena, 28. lipnja, 1899.

Škropljenje krvlju treba uvažavati i visoko cijeniti

Živimo u velikom Danu pomirenja, to je vrijeme kad moramo mučiti svoje duše, priznavati svoje grijeh, poniziti se u srcu pred Bogom i pripremiti se za velik posljednji sukob. Kad zaista tugujemo zbog učinjenih grijeha, doživljavamo ono pokajanje zbog kojeg se nikada ne treba kajati. To istinsko kajanje apostol Pavle opisuje u svojoj drugoj poslanici upućenoj Korinćanima: “Ali se sada radujem, ne što bijaste žalosni, nego što se ožalostiste na pokajanje: jer se ožalostiste po Bogu, da od nas ni u čemu ne štetujete. Jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje, za koje se nigda ne kaje; a žalost ovoga svijeta smrt donosi. Jer, gle, ovo samo što se po Bogu ožalostiste, koliko učini staranje među vama? Kakovo pravdanje, kakvu nedovoljnost, kakav strah, kakvu želju, kakvu revnost, kakvu osvetu? U svemu pokazaste se da

ste čisti u djelu.” – II. Kor 7:9-11. Takvo kajanje je odraz zdravog duhovnog stanja. To je očevidan dokaz o djelovanju Svetog Duha u srcu, kao što Krist objašnjava: “A kad dođe (Utješitelj) osvjedočit će svijet za grijeh, za pravdu i za sud” (Ivan 16:8). Jaka želja za iskrenim i usrdnim kajanjem snažan je dokaz o djelovanju Svetog Duha u našem životu. Priznavanje pred Bogom naročito onih grijeha koje smo možda olako shvatili ili smo počinili slučajno; traženje oprosta jedan od drugoga zbog nepažnje u ponašanju ili grešaka koje nismo zapazili ranije; nova, nesebična težnja da promijenimo svoje prethodne sebične ciljeve – sve su to očevidni dokazi da je škropljenje krvlju pomirenja djelovalo na naše srce. Da, Kristova dragocjena krv zaista ima silu da nas očisti i iznutra i izvana i da nas posvećuje sve dok se ne udostojimo za ulazak u nebo. Neka nitko od nas tu krv ne uzme olako. Nego nastojimo više cijeniti žrtvu koju je Krist učinio za nas i slijedimo Ga vjerom u svetinji nad svetinjama, stječući u vjeri ona iskustva koja On želi svakome od nas. “Imajući dakle slobodu, braćo, ulaziti u svetinju krvlju Isusa Krista, putem novim i živim, koji nam je obnovio zavjetom, to jest tijelom svojim, i svećenika velikoga nad domom Božjim: da pristupamo s istinitim srcem u punoj vjeri, očišćeni u srcima od zle savjesti, i umiveni po tijelu vodom čistom; da se držimo tvrdo priznanja nada: jer je vjeran Onaj koji je obećao; i da razumijevamo jedan drugoga u podbunjivanju ljubavi i dobrim djelima, ne ostavljajući skupštine svoje, kao što neki imaju običaj, nego jedan drugoga savjetujući, i toliko većma koliko vidite da se približuje dan suda.” – Heb 10:19-25. Amen!

Veliki dan Pomirenja

Adrian Finaru

Uvod

Od samog početka mog kršćanskog iskustva (otkako sam se upoznao s porukom sadašnje istine) bio sam impresioniran činjenicom da se krajem svake kalendarske godine vjernici okupljaju povodom posebnog molitvenog tjedna. Još više me impresionira što svake godine, prividno svatko vjeruje da možda neće više biti molitvenih tjedana do ponovnog dolaska našeg Gospoda. Neočekivano, poslije mog prvog molitvenog tjedna, doživio sam još sedamnaest drugih, i još uvijek slušam slične izraze pune nade koji se često ponavljaju na ovako svečanim okupljanjima. Ovdje sam u molitvenom tjednu osamnaesti put, i pitam se: hoćemo li doživjeti još jedan molitveni tjedan prije Gospodnjeg dolaska? I ako ovo i ne bude posljednji, gdje ću biti ja na kraju sljedeće godine?

Dok su se službe u predvorju i u prvom odjeljenju svetinje obavljale svakog dana, služba u svetinji nad svetinjama obavljala se samo jednom u godini. Dan za danom pokajnički

grješnici dovodili su svoje žrtve pred vrata svetinje, stavljali svoje ruke na glavu žrtve, priznavali svoje grijeha i na taj način ih simbolično prenosili na nevinu žrtvu. Takvi obredi obavljali su se svakog dana tijekom godine. Tako su grijesi Izraelaca prenošeni na svetinju, i postajalo je neophodno da se posebnim obredima odatle uklone. Jednom u godini, na Dan pomirenja, veliki svećenik je ulazio u svetinju nad svetinjama da bi izvršio čišćenje svetinje.

Svakodnevne službe u svetinji sa svojim žrtvenim sustavom ukazivale su na žrtvu na križu Golgote kojom je Bog, prema planu spasenja, predvidio i omogućio potpuno brisanje grijeha. Godišnja služba na Dan Pomirenja slikovito je prikazivala kulminaciju plana spasenja ukazujući na završni dan suda, kad će se čišćenje svetinje

i sve njene službe konačno završiti. Tada će grijeh biti potpuno iskorišten iz svemira, vječna pravda bit će uspostavljena i velika borba između Krista i sotone bit će zauvijek završena.

Stoga je za nas koji živimo u posljednjim danima zaista neophodno da pažljivo razmotrimo rituale simboličnog Dana Pomirenja i njihovu primjenu u stvarnom procesu pomirenja.

“Svi trebaju steći dublje saznanje o službi pomirenja koja se obavlja u nebeskoj svetinji. Kad se ova velika istina uvidi i shvati, svi oni koji je srcem prihvaćaju radit će u suglasnosti s Kristom na pripremanju vjernika za opstanak u velik dan Božji, i njihovi naponi nagradit će se uspjehom. Proučavanjem, pobožnim razmišljanjem i molitvom, pripadnici Božjeg naroda uzdići će se iznad uobičajenih ovozemaljskih misli i

osjećaja, usklađujući se s Kristom i Njegovim velikim djelom čišćenja nebeske svetinje od grijeha naroda. Njihova vjera vodit će ih zajedno s Kristom u nebesku svetinju i vjernici na zemlji pažljivo će preispitivati svoj život, uspoređujući svoj karakter s velikim mjerilom pravde. Oni će uvidjeti svoje osobne nedostatke; vidjet će također koliko im je neophodna pomoć Svetog Duha da bi se osposobili za veliko i ozbiljno djelo za ovo vrijeme, koje se stavlja u zadatak Božjim predstavnicima.” – V. Svjed., 543.

Simboličan Dan pomirenja

Da bismo pravilno razumjeli sve što je bilo obuhvaćeno tom godišnjom službom, izložit ćemo ukratko rituale kako su zapisani u Bibliji: “Svetu košulju lanenu neka obuče, i hlače lanene neka su na tijelu njegovu i neka se opaše pojasom lanenim i kapu lanenu neka metne na glavu; to su haljine svete, i neka opere tijelo svoje vodom, pa onda neka ih obuče. A od zbora sinova izraelovih neka uzme dva jarca za žrtvu radi grijeha i jednog ovna za žrtvu paljenicu. I neka prinese Aron junca svojega na žrtvu za grijeh i očisti sebe i dom svoj. Potom neka uzme dva jarca, i neka ih metne pred Gospoda na vrata šatora od sastanka i neka Aron baci ždrijeb za ta dva jarca, jedan ždrijeb Gospodu a drugi ždrijeb Azazelu. I neka Aron prinese na žrtvu jarca na kojega padne ždrijeb Gospodnji, neka ga prinese na žrtvu za grijeh. A jarca na kojega padne ždrijeb Azazelov neka metne živa pred Gospoda, da učini očišćenje na njemu, neka ga pusti u pustinju Azazelu. I neka Aron prinese junca svojega na žrtvu za grijeh i očisti sebe i dom svoj, i neka zakolje junca svojega na žrtvu za grijeh. I neka uzme kadionicu punu žeravice s oltara, koji je pred Gospodom, i pune pregršti kada mirisnoga istucanoga, i neka unese za zavjes. I neka metne kad na oganj pred Gospodom, da dim od kada zakloni zaklopac koji je na svjedočanstvu; tako neće poginuti. Poslije neka uzme krvi od junca i poškropi s prsta svojega po zaklopcu prema istoku, a pred zaklopcem neka sedam puta poškropi tom krvlju s prsta svojega. I neka zakolje jarca na žrtvu za grijeh narodni, i neka unese krv njegovu za zavjes; i neka učini s krvlju njegovom kao što je učinio s krvlju junčijom,

i poškropi njom po zaklopcu i pred zaklopcem. I tako će očistiti svetinju od nečistoća sinova izraelovih i od prijestupa njihovih u svim grijesima njihovim; tako će učiniti i u šatoru od sastanka, koji je među njima usred nečistoća njihovih. A nitko neka ne bude u šatoru od sastanka kad on uđe da čini očišćenje u svetinji, dokle ne izađe i završi očišćenje za se i za dom svoj i za sav zbor izraelski. A neka izađe k oltaru koji je pred Gospodom i očisti ga; i uzevši krvi od junca i krvi od jarca neka pomaže robove oltaru unaokolo; i neka ga poškropi odozgo istom krvlju s prsta svojega sedam puta; tako će ga očistiti i posvetiti ga od nečistoća sinova izraelovih. A kad očisti svetinju i šator od sastanka i oltar, tada neka dovede jarca živoga. I metnuvši Aron obje ruke svoje na glavu jarca živomu, neka ispovjedi nad njim sva bezakonja sinova izraelovih i sve prijestupe njihove u svim grijesima njihovim, i metnuvši ih na glavu jarca neka ga da čovjeku spremnom da ga istjera u pustinju. I jarac će odnijeti na sebi sva bezakonja njihova u pustinju; i pustit će onoga jarca u pustinju. Potom neka opet uđe Aron u šator od sastanka i svuče haljine lanene koje je obukao kad je išao u svetinju, i ondje neka ih ostavi. Pa neka opere tijelo svoje na svetom mjestu i obuče svoje haljine; i izašavši neka prinese svoju žrtvu paljenicu i žrtvu paljenicu za narod i očisti sebe i narod. A salo od žrtve za grijeh neka zapali na oltaru.” – Lev 16:4-28.

U pripremi za najznačajniju dužnost tijekom godine, Aron je svlačio svoju svakodnevnu svećeničku odjeću, kupao se u čistoj vodi, a zatim oblačio posebne lanene haljine, specijalno propisane za službu u svetinji nad svetinjama. Također je morao osigurati neophodne životinje za žrtvu; jednog junca za svoje osobno očišćenje od grijeha; dva jarca – jedan za Gospoda, drugi za Azazela; dva ovna, jednog za sebe a drugog za narod kao žrtvu paljenicu.

Zatim je prinio na žrtvu junca da bi očistio sebe i svoj dom. Prije ulaska u svetinju nad svetinjama sa krvlju žrtvovanog junca, palio je na žeravici svoje kadionice tamjan, čiji dim je pokrivaio prijestolje milosti, zaklanjajući ga da ne pogine od slave Božje.

Tu je krvlju žrtvovanog junca sedam puta škropio iznad prijestolja milosti. Zatim je za dva dovedena jarca

ždrijebom odlučivao koji će biti za Gospoda a koji za Azazela.

Krv jarca žrtvovanog Gospodu prvosvećenik je unosio u Svetinju nad svetinjama i škropio njome na isti način kao i krvlju žrtvovanog junca. Dok se obavljalo čišćenje svetinje nitko drugi u njoj nije smio biti prisutan.

Izašavši iz šatora, Aron je i oltar za žrtve paljenice očistio krvlju žrtvovanog ovna i žrtvovanog jarca. Zatim je položivši svoje ruke na glavu jarca Azazelovom simbolično prenio na njega grijeha cijele nacije i naredio da ga protjeraju u pustinju.

Poslije toga, Aron je ponovno ulazio u šator od sastanka, svlačio lanene haljine, ponovno se kupao, oblačio uobičajenu odjeću svećenika i prinosio žrtve paljenice: jednu za sebe i svoju obitelj, a drugu za narod.

Salo životinja žrtvovanih za grijeh spaljivalo se na oltaru, a ostali dijelovi njihovog tijela iznosili su se izvan okola i spaljivali vatrom. Oni koji su postali nečisti dodirivanjem tijela žrtvovanih životinja i protjerivanjem jarca na kojega su položeni grijesi, morali su se okupati prije povratka među narod.

Prije zalaska sunca na Dan pomirenja grijesi svih Izraelaca bili su odneseni “u pustinju, i ništa osim pepela spaljenih žrtava nije ih više podsjećalo na to. To je u simbolima predstavljalo nebesko djelo koje će odlučiti o vječnoj sudbini svake duše koja je ikada živjela na zemlji.

Stvarni Dan pomirenja

“Do dvije tisuće i tri stotine dana i noći”, rekao je anđeo Gabriel preko Daniela, “onda će se svetinja očistiti” (Dan 8:14).

Ovo proročanstvo upućuje na djelo čišćenja nebeske svetinje tijekom nesimboličnog Dana pomirenja koje je započelo po isteku 2300 proročkih dana – 1844. godine, kad je Krist ušao u najsvetije mjesto nebeske svetinje da obavi završni čin pomirenja, u pripremi za Njegov dolazak. Poruka u pogledu svetinje jedinstvena je po svom značaju i adventnom narodu je otkrivena posredstvom vizija božanskog nadahnuća. Tijekom perioda laodicejske crkve, ovu poruku su osporavali vjerski vođe, pa čak i oni za koje se mislilo da su njeni pobornici. Postoji opasnost da se ova poruka napada i da se umanjuje njena vrijednost zanemarivanjem

njenog razmatranja a često i učenjem na našim skupovima i u obiteljima. Našu djecu i mlade, bez obzira na njihov uzrast, treba upoznavati s ovim Kristovim djelom, budući da se oni uskoro mogu naći među onima koji će to objavljivati "glasnim poklikom". U simboličnom Danu pomirenja sudbina izraelskog naroda ovisila je o službi njihovog velikog svećenika. Svakodnevne službe u svetinji svodile su se na dobivanje oprost za njihove priznate grijeh, s povjerenjem da će desetog dana sedmog mjeseca činom velikog svećenika njihovi grijesi biti izbrisani.

Ono što se na Dan pomirenja zbiva u nebeskoj svetinji nad svetinjama predstavlja završnu fazu Kristove službe u korist pokajničkih grešnika. S nadom i vjerom u našeg jedinog Velikog svećenika svakog dana trebamo priznati svoje grijeh čekajući dan kad će On završiti proces čišćenja svetinje i proglasiti nas dostojnima svog spasenja.

U svjetlosti Njegovih obećanja i savršenog primjera koji nam je ostavio, "Pristupajmo smjelo prijestolu milosti, da primimo milost i nađemo blagodat kad god nam zatreba pomoć" (Heb 4:16).

Djelo pomirenja nije završeno na križu
Svojom smrću na križu Krist je pružio i osigurao oprost svima koji vjeruju u Njega, ali samim oprostom grijesi nisu precrtani ili izbrisani. Oni ostaju zapisani u nebeskim knjigama sve dok se ne završi proces suđenja. Kristova krv bila je predstavljena svakodnevnim žrtvenim prinosima, a kroz koju se omogućuje prijenos grijeha na nebesku svetinju gdje će ostati sve do završnog dijela Pomirenja. "Kristova krv, iako je pokajanog grešnika oslobađala kazne koju zakon traži, ipak nije odmah izbrisala grijeh; on je morao ostati u svetinji zapisan do konačnog pomirenja. Tako je i u simboličnoj službi krvlju prinesene žrtve grijeh bio uklonjen s pokajnika, ali je ostajao na svetinji sve do dana pomirenja." – Patr. i proroci, 368.

Jarac Azazelov

Na dan Pomirenja svi priznati grijesi Izraelaca sa svetinje su Aronovim ispovijedanjem nad glavom jarca Azazelovog simbolično preneseni na tog jarca koji je zatim protjeran u pustinju da se nikada više ne vrati. U simboličnoj službi veliki svećenik

je, završivši svoje djelo u svetinji na Dan pomirenja, sve grijeh Izraelaca iznio iz nje i položio ih na glavu jarca Azazelovog. Kad naš Veliki svećenik završi svoje posredovanje u nebeskoj svetinji nad svetinjama, On će sve grijeh konačno opravdanih staviti na glavu sotone, kao začetnika grijeha. Sotona će zatim biti ostavljen sam sa svojim zlim anđelima na ovoj zemlji koja će biti opustošena i bez stanovnika tisuću godina. Na kraju tog perioda on će biti oslobođen za izvjesno vrijeme i konačno zauvijek uništen vatrom posljednjeg dana. U simbolu, veliki svećenik je – položivši grijeh Izraelaca na glavu jarca Azazelovog – skinuo posebne haljine u kojima je služio u svetinji i obukao druge; jer je tada svoju službu nastavio u predvorju. Kad Krist završi svoje djelo u nebeskoj svetinji, On više neće nositi svećeničke haljine, nego carske. On će tada ponovno doći, ali ne da spasi bilo koga, nego da donese nagradu svakome prema onome za što se odluči sada dok vrijeme milosti još uvijek traje.

Dužnost vjernika na Dan pomirenja

"A deseti je dan toga mjeseca sedmoga dan očišćenja; sabor sveti neka vam je, i mučite duše svoje, i prinesite Gospodu žrtvu ognjenu. U taj dan nemojte raditi nijednoga posla, jer je dan očišćenja, da se očistite pred Gospodom Bogom svojim." – Lev 23:27,28.

U simboličnoj službi, kad je veliki svećenik ulazio u svetinju nad svetinjama, svi Izraelci su se morali okupiti oko svetinje i na najozbiljniji način se u duši poniziti pred Bogom, kako bi mogli izmisliti prored za svoje grijeh da ne bi bili istrijebljeni iz svog naroda. Osim toga, od njih se tražilo da prinose žrtve, da taj dan odvoje samo za vjerske svrhe i da se ne bave nikakvim tjelesnim aktivnostima koje bi ih odvrćale od svečanosti toga dana.

Koliko bismo ozbiljnije trebali razmišljati o tom nesimboličnom Danu pomirenja, i koliko bismo više trebali pridavati značaj razumijevanju djela našeg Velikog svećenika i dužnostima koje nas u vezi s tim očekuju, kako bismo se, zahvaljujući tome, zaista mogli izmiriti s Bogom, a ne da budemo istrijebljeni iz zbora iskupljenih!

1) Treba sazivati svete sabore Zajednica Božja s vjernicima koji

ispovijedaju istu vjeru jedno je od najefikasnijih sredstava Božje milosti kojima trebamo usavršavati svoj karakter. Značaj i važnost sakupljanja vjernika nije moguće prenaglasiti. Kad se okupimo zajedno kao narod, imamo priliku odati hvalu i slavu Gospodu, hrabriti se međusobno i da primati uputstva i savjete koji će nam pomoći da se održimo na pravom i uskom putu.

Apostol Pavle Božju zajednicu uspoređuje s tijelom koje ima mnoge udove, i naglašava činjenicu da ukoliko je jedan ud povrijeđen s njim suosjeća i pati cijelo tijelo. Mnogi vjeruju da kako vrijeme prolazi sve više postajemo neovisni, i da će neophodnost organizacije bivati sve manja. Biblija, međutim, uči da ne trebamo odustati od sakupljanja. "Nemojmo izostajati sa skupova naših, kao što neki imaju običaj, nego se uzajamno bodrimo, i utoliko više koliko vidite da se približuje dan suda" (Heb 10:25).

Skupovi Božjeg naroda su našem nebeskom Ocu dragi i ugodni kao miris tamjana. Preko proroka Malahije On kaže da se razgovori onih "koji se boje Gospoda" na takvim skupovima zapisuju u "knjigu za spomen" (Mal 3:16). Isto tako i sam Spasitelj obećava da će biti prisutan gdje god se Njegova draga djeca okupljaju u Njegovo ime, bez obzira na to koliko ih ima (Mat 18:20).

"Mnogo ćemo izgubiti ako zanemarimo prednost međusobnog druženja s ciljem da jedni druge hrabrimo i jačamo u službi Bogu." – Put Kristu, 93.

2) Trebamo mučiti svoju dušu Živimo u vrijeme suda, kad naši grijesi trebaju biti izbrisani u svetinji nad svetinjama ili će u protivnom naša imena biti izbrisana iz knjige života. Kako ozbiljno stoga trebamo razmišljati o svemu ovome? Vrijeme je duševnih patnji i boli kad poniznost treba biti obilježje našeg života, a ne oholost i lakomisenost.

"Živimo u velikom danu nesimboličnog pomirenja; i sveto djelo koje Krist za svoj narod još uvijek obavlja u nebeskoj svetinji treba biti predmet našeg stalnog proučavanja. I svoju djecu trebamo stalno poučavati tome na što je simbolični dan pomirenja u Starom zavjetu ukazivao i da je to bilo vrijeme duboke poniznosti i kajanja pred Bogom. Nesimboličan dan

pomirenja u kojem mi danas živimo treba imati isto obilježje." – V. Svjed., 491.

Ukoliko bi netko od Izraelaca na Dan pomirenja propustio držati se svih Bogom danih uputstava, njegove grijeh veliki svećenik nije mogao prenijeti na jarca Azazelovog, i on se morao istrijebiti iz Božjeg naroda. Isto tako će i imena svih onih koji tijekom ovog nesimboličnog Dana pomirenja misle da će ih Krist opravdati pred Ocem - dok ignoriraju svoje dužnosti – biti izbrisana iz knjige života.

Kao pojedinci i kao zajednica trebamo se poniziti prihvaćajući Kristovo djelo čišćenja i svoje vrijeme provoditi u dubokom preispitivanju srca, jer živimo u nesimboličnom Danu pomirenja koji će se završiti s nepromjenjivim rezultatima. Mučenje duše na Dan pomirenja obuhvaćalo je i post. Kao pripadnike ove generacije Bog nas poziva da mučimo svoje duše, da kontroliramo svoj apetit, upotrebljavajući hranu koja ne otupljuje um tako da On može komunicirati s nama i da možemo raspoznavati duhovne istine. Za ovo vrijeme, kad se zapisi o našem životu pregledaju i kad se odlučuje hoćemo li biti dostojni vječnog života, Spasitelj nam u pogledu popuštanja apetita upućuje posebnu opomenu: "Ali se čuvajte da kako vaša srca ne otežaju žderanjem i pijanstvom i brigama ovoga svijeta, i da vam ovaj dan ne dođe iznenada" (Luka 21:34).

3) Prinošenje žrtve ognjene Gospodu

Apostol Pavle nas poziva na žrtvu drugačiju od one koju su Izraelci prinosili na Dan pomirenja: "Molim vas dakle, braćo, milosti Božje radi, da date tijelo svoje na žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu" (Rim 12:1). Apostol Petar ide dalje, naglašavajući da naše kušanje ponekad može biti ognjeno, ali da to podnesemo s radošću. "Ljubazni! Ne čudite se vrućini koja vam se događa za kušanje vaše, kao da vam se što novo događa; nego se radujte što stradate s Kristom, da biste, i kad se javi slava Njegova, imali radost i veselje." – I. Pet 4:12,13.

U svom ljubljenom Sinu, Bog nam je dao sve. Da bi nama omogućio spasenje, On nije gledao na cijenu. Njegov jedinorođeni Sin postao je siromah da bismo se mi obogatili.

On je umro da bismo mi živjeli. On je učinjen grijehom (krivcem) da bismo mi mogli postati sveti. Zašto ne razmislite o prednosti da svoje nesavršeno i grješno tijelo damo kao živu žrtvu?

4) Što trebamo učiniti

Na Dan pomirenja od svakog Izraelca se tražilo da ostavi sve ovozemaljske poslove i da sve svoje misli posveti traženju Gospoda i službi Njegovom imenu. Djelo Božje trebalo je biti na prvom mjestu tijekom cijelog tog dana.

U naše vrijeme, sotona ne prestaje sa svojim neuobičajenim napadima usmjerenim protiv nas da ne bismo prepoznali njegova lukavstva. Umjesto svoje najuobičajenije taktike on nastoji našu pažnju odvojiti od koraka važnih za stvarno pomirenje s Bogom. Dok se od nas očekuje da brinemo o potrebama svoje obitelji i svom osobnom opstanku, to ne treba obuzeti naš život do te mjere da zanemarimo dragocjene trenutke koje treba posvetiti pripremi za budući život. To je naš Gospod imao na umu kad je naglasio svojim učenicima: "Ne brinite se dakle govoreći: što ćemo jesti, ili, što ćemo piti, ili čim ćemo se odjenuti? Jer sve ovo neznabošci ištu, a zna i otac vaš nebeski da vama treba sve ovo. Nego išтите najprije carstva Božjega, i pravde njegove, i ovo će vam se sve dodati." – Mat 6:31-33. Imajmo na umu da je uklanjanje grijeha iz zemaljske svetinje koje je obavljao veliki svećenik ovisilo o ponašanju Izraelaca okupljenih izvan svetinje; i da tako i danas Bog očekuje od vjernika na zemlji da svoj udio u tome ispunjavaju tako vjerno kao što Krist, naš Veliki svećenik, ispunjava svoj dio na nebu.

Opravdati Božji karakter

Dok se većina suvremenih objašnjenja o nesimboličnom Danu pomirenja svodi uglavnom na Kristovo djelo čišćenja svetinje u korist pokajničkih grešnika, čitatelje ovog članka treba podsjetiti da je isto toliko značajno i opravdanje Božjeg karaktera pred cijelim svemirom.

Međutim, plan otkupljenja je imao dublji i širi cilj nego što je spasenje čovjeka. Krist nije došao na zemlju samo zato da bi stanovnici ovog malog svijeta mogli gledati na zakon Božji onako kako ga treba vidjeti, nego da prikaže i opravda karakter Božji pred cijelim svemirom." – Patr.

i proroci, 46.

Završnim činom u planu spasenja, čišćenjem nebeske svetinje i onih koji se vjerom mole u njoj, ime Božje će zauvijek biti opravdano od svih optužbi koje sotona ne prestaje iznositi protiv Njega. Sklad će ponovno zavladati cijelim svemirom kad se svi spašeni udruže u izjavi: "Velika su i divna djela Tvoja, Gospode Bože Svedržitelju, pravedni su i istiniti putovi Tvoji, Care svetih!" (Otk 15:3).

Zaključak

Duh proroštva upućuje na zanimljivu činjenicu da je u engleskom jeziku riječ "atonement" kombinacija tri odvojene riječi sažete u jednu AT-ONE-MENT. Značenje se svodi na sinonim – riječ srodnu prema smislu: "pomirenje".

Otkako je grijeh odvojio čovjeka od njegovog Stvoritelja, Božja želja i plan je pomiriti izgubljeni svijet sa Sobom, svoj lik obnoviti u ljudskom rodu. Završnim činom na Dan pomirenja ljudski rod će biti ponovno pomiren s Bogom.

Dok Krist još posreduje kao naš Veliki svećenik u nebeskoj svetinji, postoji nada za svakog pokajničkog grešnika, ali kad On napusti svetinju, vrata milosti bit će zauvijek zatvorena. Tada više neće biti posrednika. U simboličnoj službi, kada je veliki svećenik izašao iz svetinje, on je "završio pomirenje". Kad naš Veliki svećenik izađe iz svetinje, On će izjaviti: "Tko čini nepravdu, neka još čini nepravdu; tko je pogan, neka se još pogani; tko je pravedan, neka još čini pravdu; i tko je svet, neka se i dalje posvećuje" (Otk 22:11). Slučaj svakog pojedinca bit će odlučan zauvijek. Vrijeme milosti i provjere bit će zauvijek završeno.

Dragi moji, vi i ja smo sastavni dio zajednice koja u predvorju (na ovoj zemlji) sa strepnjom u srcu još uvijek čeka da se završni događaji u Danu pomirenja odigraju i da Krist dođe i uzme nas k sebi. Dok se vrijeme milosti još produžuje, preispitajmo najozbiljnije svoj život u svjetlosti službe u svetinji, priznajmo svoje najskrivnije grijeh, predajmo u potpunosti svoj život u ruke našeg Prvosvećenika koji "je vjeran i pravedan da nam oprost i grijeh naše i očisti nas od svake nepravde" (I. Iv 1:9).

Gledajući u Isusa

Paul Chapman

Kad ne bismo imali nikakve teškoće i patnje, morali bismo se pitati trčimo li pravu trku.

Razgovarao sam s jednom starijom gospođom koja je za sve svoje nevolje okrivljavala Boga. “Ako me On ljubi”, pitala se ona, “zašto dopušta da me snalazi sve ovo?” Živjela je sama i susrela se s brojnim osobnim poteškoćama. To je sa sobom donijelo svoje i došla je do točke da posumnja je li Bog ikada čuo njene molitve. Izgledalo je da se nalazi na samom rubu da odbaci sve. Poslije izvjesnog raspravljanja ona se ohrabrujuće sabrala rekavši: “Ne brinite. Znam: ne može se odustati. Samo treba nastaviti dalje i sve prepustiti Gospodu.”

Ovaj razgovor podsjetio me na biblijski tekst koji čitamo u poslanici Hebrejima 10:35-39: “Ne odbacujte dakle slobode svoje, koja ima veliku cijenu. Jer vam je trpljenje potrebno da volju Božju savršivši primite obećanje. Jer još malo, vrlo malo, pa će doći Onaj koji treba doći i neće zakasniti. A pravednik živjet će od vjere; ako li odstupi neće biti po volji moje duše. A mi, braćo, nismo od onih koji odstupaju na pogibao, nego od onih koji vjeruju da spase duše.” – Heb 10:35-39.

Ponekad teškoće na koje nailazimo u svom kršćanskom životu bacaju tešku sjenku gustih oblaka na naš put. Obećanja koja nam Bog u svojoj Riječi tako obilno daje, gube se iz vida. Povjerenje koje smo imali u Boga na početku svog putovanja dovodi se u pitanje. Ne odbacujmo svoje pouzdanje u Krista, piše apostol. Nego nastojmo “nadu kakvu smo od početka imali čvrsto sačuvati je do svršetka” (Heb 3:14). Ako tako činimo, vratit će nam se više nego što možemo i zamisliti. Jer nas u nebu, na kraju našeg puta, očekuje čudesna nagrada - čast, besmrtnost i vječni život. Ali apostol nas podsjeća da je do ostvarivanja tih obećanja neophodno strpljenje. Strpljenje nije nešto što se postiže

tako lako. Ustvari, upravo je to razlog što imamo tako mnogo iskušenja. Apostol Jakov kaže da upravo “kušanje naše vjere gradi trpljenje” (Jakov 1:3). Ako nema iskušenja onda ne razvijamo vrlinu strpljenja koja nam je neophodna da svoje pouzdanje u Boga održimo čvrsto do kraja. Samo održavanjem žive vjere bit ćemo u stanju da izdržimo iskušenja koja nas snalaze u životu. Iskušenja će neizbježno doći, ali ne dozvolimo im da ometaju naš duhovni napredak. Trebamo težiti stalnom napredovanju u vjeri koja će donijeti spasenje našoj duši.

U jedanaestom poglavlju poslanice Hebrejima imamo definiciju vjere koja nam može biti velika pomoć na našem životnom putu. Tu apostol Pavle nabrāja čudesno herojstvo vjere. On tu prikazuje očaravajuću sliku kako vjerom možemo proći kroz sva iskušenja. Tu spomenute heroje on naziva mnoštvom svjedoka koji nas trebaju inspirirati “da odbacimo svako breme i svaki grijeh koji je za nas prionuo, i sa strpljenjem trčimo u bitku koja nam je određena” (Heb 12:1).

Trčanje za pobjedu

Kršćanski život je utrka. Ali što to u stvari znači za nas? Grčka riječ ovdje upotrijebljena za “utrku” je ‘agone’ i ona se nalazi u korijenu riječi “agonija”. To bi nam trebalo stvoriti predodžbu o tome što znači trčati na utrci. To uključuje ulaganje napora i samoodricanje a ponekad znači i žrtvovanje. Još se riječ prevodi kao “natjecanje”, “borba” i “bitka”. Prvobitno to je označavalo mjesto gdje se održava natjecanje. S vremenom je dobilo značenje i same utakmice. Izraz je ukazivao na borbe starih Grka i Rimljana uključujući velike napore, bol i patnje u cilju zadbivanja pobjede. Iz navedenog trebamo uvidjeti da naša utrka ili bitka nije laka. To je bitka koja

iziskuje velike napore, muke i patnju. Ali naša bitka nije s tjelesnim protivnikom. Trebamo se boriti protiv vlastitog ‘ja’ i protiv grijeha. “Borba protiv vlastitog ‘ja’ najteža je borba koja je ikad vođena.” – I. Svjed., 100. Apostol Pavle tu borbu naziva “dobrim podvigom vjere” (I. Tim 6:12).

“Život kršćanina je ratni pohod. Govoreći o ratovanju s “upraviteljima tame i duhovima pakosti ispod neba”, Pavle i o sebi kaže “dobru sam bitku vodio”. Na drugom mjestu on izjavljuje: “Jer još do krvi ne dođoste boreći se protiv grijeha.” O, ne, zaista! Danas se grijeh gaji i opravdava. Oštrica duhovnog mača - Riječ Božja - ne zasijeca u dušu. Je li se ta religija promijenila? Je li se sotonino neprijateljstvo prema Bogu umanjilo? Život vjere je nekada predstavljao nevolje i stradanja i tražio veliko samoodricanje. Danas je sve to postalo vrlo lako. A zašto je tako? Takozvani narod Božji napravio je kompromis sa silama tame.” – V. Svjed., 205.

Imajući u vidu ovo, trebamo biti zahvalni Bogu što imamo iskušenja i patnje. Kad ne bismo imali nikakvih iskušenja, onda bismo se trebali zapitati: jesmo li u pravoj borbi ili ipak nismo? Zato je apostol Pavle mogao o sebi reći: ‘obilujem radošću pokraj svih nevolja naših’ (II. Kor 7:4). Neka vas iskušenja nikada ne obeshrabruju da odustajete od sudjelovanja u kršćanskoj utrci. Kad se nađemo u iskušenju da popustimo u vjeri, nađimo vremena da pogledamo na život onih koji su prošli ovim putem prije nas – to je veliko mnoštvo svjedoka na koje ukazuje apostol u jedanaestom poglavlju poslanice Hebrejima. Ako svi oni nisu dovoljni da nas inspiriraju za svršetak naše bitke, apostol ističe najveći i nepresušan izvor inspiracije: “Gledajući na Isusa, začetnika i završitelja naše

vjere” (Heb 12:2). U ovoj utrci ili borbi nitko nikad nije prošao kroz takvo stradanje i duševne patnje kakvima je bio izložen naš Spasitelj zbog radosti koja Mu je tek predstojala. Isus je izdržao patnje na križu ne mareći za sramotu i poniženje koji su bili nerazdvojni dio toga, i sada sjedi s desne strane Bogu, uvijek spreman da posreduje za nas. Da bi to učinio, Isus je uzeo na sebe prirodu oslabljenog i onemoćalog palog čovjeka. U okruženju slabosti i nemoći, iskusio je patnje prouzrokovane nevoljama i mukama iskušenja.

Kad nam se čini da je teret naše sudbine teško podnošljiv, gledajmo na Isusa. Misli li itko od nas da je križ koji nosimo vrlo težak? Ničiji križ nije teži nego što je bio Kristov križ. Mislite li da su velika iskušenja koja podnosimo? Nikad nitko nije imao većih iskušenja od Krista. Mislite li da su iskušenja koja nam prijete nesavladiva? Nikad nitko nije imao većih iskušenja od onih kojima je Krist odolio. U čemu je bila težina tih iskušenja?

“Iskušenja kojima je Krist bio izložen bila su strašna realnost. Kao slobodan zastupnik On je bio stavljen na probu sa slobodom da popusti sotoninim kušanjima i postupi suprotno Božjim namjerama. Da to nije bilo tako, da nije bio u mogućnosti popustiti, On ne bi u svemu bio kušan kao što se kušaju pripadnici ljudskog roda. Kristova iskušenja i patnje kojima je bio izložen tijekom tih kušanja bili su proporcionalni Njegovom uzvišenom, bezgrešnom karakteru. Ali u svakom trenutku svojih muka i zabrinutosti On se obraćao svome Ocu. On se u trenutku, kad je strah od moralnog neuspjeha bio kao strah od smrti, “odupirao do krvi”. Dok je (u agoniji) svoje duše klečao u Getsemaniji, krv koja je kapala iz Njegovih pora kvasila je travom

pokrivenu zemlju. Molio se u vapajima bolnim i u suzama, tako da se čulo kako strahuje. Bog Ga je ojačao da izdrži, kao što će ojačati sve one koji se ponize i svom dušom, tijelom i duhom predaju u ruke Onoga koji se drži datih obećanja.” – Poruka mladima, 26. listopada, 1899.

Budući da je Isus sva ta iskušenja i patnje podnio u istoj prirodi koju mi posjedujemo, On zna kako nam pomoći i što nam je neophodno da pobijedimo svoja iskušenja i nevolje (Heb 2:18). Kad se osjećamo tako pritisnuti teretom svojim iskušenja, gledajmo u Isusa. Mi se u borbi protiv grijeha još uvijek nismo suprotstavili do krvi (Heb 12:4). Ali Krist je ovu borbu zaista zapečatio krvlju svojom. Kao naš Veliki svećenik, kao Onaj koji može biti ganut osjećajem naše slabosti, On stoji pred prijestoljem milosti spreman da nam u svojoj milosti pruži pomoć kad god nam to zatreba.

Pozivajući nas da gledamo na Isusa, apostol nas podsjeća da je On ‘začetnik i završitelj naše vjere’. Kao začetnik ili osnivač naše vjere, On nam je ostavio divan primjer strpljenja u izazovima; usprkos oholosti i aroganciji bio je ponizan; na mržnju i zlostavljanje uzvraćao je dobrotom. Možemo li očekivati nešto manje u našoj borbi? Počevši od jasala pa sve do križa, Isusov život predstavlja poziv na samoodricanje i patnju.” – Želja vjekova, 40.

Imajući u vidu ovaj poziv, dozvolite da zajedno razmotrimo dvije kratke ali nadahnute rečenice iz knjige „Želja vjekova“:

“Od svojih najranijih godina (Isus) se posvetio samo jednom cilju: živio je da bi služio drugima.” – Želja vjekova, 51. To je pokretačka snaga i ambicija Njegovog života. Ništa drugo nije Ga privlačilo. Nikakva iskušenja i patnje nisu Ga mogle odvratiti

od te namjere. Suprotstavljanje grešnika – ruženja, zlostavljanja, ismijavanja i uvrede – sve to podnosio je bez uzvraćanja dijeleći samo blagoslove. Bilo da je vraćao zdravlje gluhima, nijemima, slijepima, osakaćenima i bolesnima, bilo da je hranio gladne, bilo da se molio za svoje učenike i one koji su povjerovali u Njega – svaki postupak u Njegovom životu služio je na blagoslov drugima. I konačno dok je visio na križu pod teretom naših grijeha koji su skrhalo Njegov život zadajući Mu takve duševne patnje koje nitko od nas ne može procijeniti, i posljednje Njegove misli bile su posvećene dobru drugih. Riječi upućene majci koja je stajala pokraj Njegovih nogu, zločincu raspetom pokraj Njega, i sama molitva za one koji su Ga mučili i ubijali: “Oče, oprostimi, jer ne znaju što čine” – sve je to bilo izgovoreno u ispunjavanju Njegovog životnog cilja – “živio je da bi služio na blagoslov drugima”. Ništa Ga nije moglo odvratiti od tog cilja. U Njegovom završnom činu u nebeskoj svetinji ovaj cilj će naći svoje konačno ispunjenje u ratifikaciji Novog zavjeta. “U Tebi će biti blagoslovljena sva plemena na zemlji” (Post 12:3). Dajući svoj život u otkup za grešnike On je blagoslove Novog zavjeta učinio dostupnima svima: i Hebrejima i neznabošcima, slobodnima i robovima. Tim činom On svima omogućuje pristup Ocu “putem novim i živim” (Heb 10:20). Taj put je upravo On sam.

Muke raspeća koje je podnosio na križu nisu bile samo fizička agonija “jer Njega koji nije znao grijeha, učini grijehom nas radi” (II. Kor 5:21). Duševne patnje prouzrokovane teretom naših grijeha koji su bili položeni na Njega bile su nepojmljive. Izaija kaže: “On bi ranjen za naše prijestupe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na

Njemu zbog našega mira” (Iza 53:5). Ovo proročanstvo ispunjavalo se u Njegovim doživljajima od Getsemanije do Golgote. “Svijest da je zbog grijeha izložen Božjem gnjevu skrhalo je Njegov život” (Želja vjekova, 665).

Ali Njegove patnje su još više otežavane sviješću da je odvojen od Očeve prisutnosti. Vječni Sin Božji tada je prvi put doživio odvajanje od svoga Oca. To je bilo gotovo nepodnošljivo.

“O, je li ikada bilo patnji i boli kakve je Spasitelj podnio umirući na križu? Svijest o Očevom negodovanju učinila je čašu posebno gorkom. Nisu to tjelesne patnje tako brzo okončale Kristov život na križu nego strašan teret ljudskih grijeha i osjećaj da je izložen Očevom gnjevu. Osjećao se napušten bez slave Očeve i Njegove prisutnosti, očajanje se kao tmina sručilo na Njega, izmamljujući bolni vapaj s Njegovih usana: ‘Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?’

“Isus je zajedno s Ocem sudjelovao u stvaranju svijeta. Zaslijepjeni i obmanuti ljudi ostali su neosjetljivi za Njegove patnje. Svećenici i starješine napadali su Sina Božjeg dok je bio u smrtnim mukama. Međutim, priroda je uzdisala suosjećajući sa svojim izmučenim Stvoriteljem koji je umirao. Zemlja se zatresla. Sunce nije htjelo gledati ovaj prizor. Nebo se zavilo u crno. Anđeli su najprije promatrali Kristovo stradanje, a kad više nisu mogli izdržati, odvrtili su pogled od strašnog prizora. Krist umire! On očajava! Na Njemu ne počiva više ohrabrujući osmijeh Njegovog Oca, a anđelima nije dozvoljeno da osvjetle tamu strašnog trenutka. Oni su samo mogli s čuđenjem gledati kako njihov Zapovjednik, Veličanstvo neba, podnosi kaznu zato što je čovjek prekršio Očev zakon.” – Ibid., 227.

“Kar bješe na Njemu našega mira radi” (Iza 53:5). Nama se čini vrlo teško i gotovo neshvatljivo da Vječni Otac tako postupi sa svojim Sinom. To, međutim, nije bio postupak osvetničkog kažnjavanja sina koji to zaslužuje. Kar ili kažnjavanje koje je Isus podnosio bilo je neophodno zbog našeg spasenja.

“Iako i bijaše Sin Božji, ali od onoga što postrada nauči se poslušnosti” (Heb 5:8). Kristov put poslušnosti zahtijevao je mnogo više žrtava i iskušenja nego što će se od nas ikada tražiti. Sve to podnosio je On kao „kar našega mira radi“. Ništa od toga nije Ga moglo snaći a da Otac to nije dozvolio. Sve to bilo je neophodno da bi nas pomirio s Bogom. Put poslušnosti i od Kristovih učenika također traži disciplinu i stradanje. Kao što otac kara svog sina zato što ga voli i brine o njemu, tako i Otac nebeski nas kara i disciplinira. To je neophodno da bismo u miru donosili plodove pravde.

Nažalost, mnogi dolaze u iskušenje da sumnjaju u Božju ljubav i brigu što dopušta da se tako teško kušaju. Slično je bilo i s Kristom. “Sina Božjeg na samrti su čak mučile i sumnje. Nije mogao vidjeti kroz vratnice groba. Nikakva svijetla nada nije Mu prikazivala izlazak iz groba ni hoće li Otac prihvatiti Njegovu žrtvu. Sin Božji je osjetio u najvećoj mogućoj mjeri strahotu grijeha ovoga svijeta. Sve što je On mogao vidjeti u toj tami bio je gnjev Božji zbog grijeha i kazni. Došao je u iskušenje da povjeruje da bi zbog odvratnosti grijeha u očima Božjim Otac mogao ne pomiriti se s Njim. Strašna pomisao da Ga je Otac zauvijek ostavio izazvala je i onaj strašan vapaj s križa: ‘Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?’ – II. Svjed., 227.

Koliko njih biva navedeno da izuste iste riječi? Ako si ikada bio

u sličnom položaju, dragi čitatelju, sjeti se da nisi u tome usamljen. Čak se i naš dragi Spasitelj osjećao napuštenim. Njegovo posljednje veliko kušanje predstavljalo je izazov za Njegovo povjerenje u Boga do krajnjih granica. “Vjera i nada podrhtavale su u Kristovoj smrtonoj agoniji, jer je Bog bio povukao svoju ranije datu sigurnost da Ga prihvati i prima kao svog ljubljeno Sina.” – II. Svjed., 228.

U ovom iskustvu Isus je nama ostavio pouku. Na što se On oslanjao u tom strašnom kušanju kad nije imao sigurnost da Ga Bog prihvaća? “Otkupitelj svijeta se tada oslonio na dokaze – koji su Ga do tog trenutka krijepili – da je Otac prihvatio Njegove napore i da je zadovoljan Njegovim radom.” – II. Svjed., 228. Koji su to bili dokazi? To je bilo Njegovo prijašnje iskustvo kad je Otac izjavio: ‘Ovo je Sin moj, koji je po mojoj volji’ (Mat 3:17). Ove i slične izjave koje je Bog ranije dao u znak odobravanja Njegovog rada, osposobile su Isusa da ostane čvrst do kraja.

“Žrtvujući svoj život u samrtnim mukama On se mogao samo u vjeri osloniti na Onoga kome se uvijek radosno pokoravao. Nisu ga više obasjavali jasni zraci nade ni sa koje strane. Sve je bilo obavijeno zloslutnom tamom. I usred te tame u koju se obavila čak i priroda koja je suosjećala s Njim, On je ispio do dna tajanstvenu čašu. Lišen čak i one svete nade i uzdanja u svoju pobjedu u budućnosti, On je glasno uzviknuo: ‘Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj’. On je poznavao svog Oca, Njegovu pravdu, milost i veliku ljubav i pokorno se predao u Njegove ruke.” – II. Svjed., 228.

Ovim činom, Krist je zapečatio Novi zavjet. Danas On blagoslove tog zavjeta nudi svima koji hoće vjerovati. Izraelci zbog svog nevjerovanja nisu mogli primiti te

blagoslove. Oni su se borili protiv discipline i karanja koje im je Otac u svojoj ljubavi i brizi za njih namijenio. I nama prijete opasnost da se ponašamo kao i oni, umjesto da iskušnja i disciplinu našeg dobrog nebeskog Oca prihvatimo kao nešto zaista neophodno za naš duhovni razvoj. Imajmo uvijek na umu da je Kristov život bio poziv na 'zajedništvo u stradanju'. Takav poziv se i nama upućuje.

"Jer ste na to i pozvani, jer i Krist postrada za nas, i nama ostavi ugled da idemo njegovim tragom; koji grijeha ne učini, niti se nađe prijevara u ustima njegovim; koji

nije psovao kad ga psovaše; ne prijeti kad strada; nego se oslanjaše na onoga koji pravo sudi; koji grijeha naše sam iznese na tijelu svojem na drvo, da za grijeha umremo, i za pravdu živimo; zbog kojega se iscijelismo." (I. Pet 2:21-24.)

Dragi čitatelji, kad vaša vjera i nada u Boga zadrhte, što trebate činiti? Gledajte na Isusa i činite upravo ono što je On činio. Gledajte onamo gdje ste zadnji put vidjeli svjetlost, gdje ste zadnji put bili sigurno osvjedočeni da imate Božje odobravanje i da vas On prima. To je ono što je

Isus činio. To Ga je osposobilo da izdrži do kraja, da ne izgubi povjerenje u Boga ni onda kad za oslonac nema ništa drugo osim obećanja danih u Njegovoj Riječi. To znači živjeti vjerom. To je vjera Isusova. Kao "završitelj", Onaj koji usavršava vašu vjeru, Isus ne prestaje s naporima da takvu vjeru razvije i u nama. To je vjera koju svi moramo imati da bismo u kršćanskoj borbi izdržali do kraja. "Ovdje je trpljenje svetih koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu" (Otk 14:12). – Ibid., str. 70.

amen.

1 Gospode, tko smije gost biti u šatoru tvojemu, tko smije boraviti na svetoj gori tvojoj?

2 Tko hodi u čistoći, tko čini pravdu, tko pošteno misli u srcu svojem,

3 Tko ne klevetice jezikom svojim, tko ne čini zla bližnjemu svojem, tko ne nanosi sramote drugima,

4 U čijim očima ništa ne vrijedi zlikovac, ali koji štuje one koji se Boga boje, tko se kune na štetu svoju i ništa ne nateže,

5 Tko ne pozajma novaca svojih na dobit, tko se ne da podmititi proti nedužnima; tko osako radi, neće se poljuljati nikada!

Psalam 15